தீ நிலா!

ராஜேஷ்குமார்

1

விடியல்

விடிவது உனக்கு
வயதாவதற்கு மட்டுமல்ல
நீ வாழ்வதற்காகவும் தான்!
(ஒரு கவிதை தொகுப்பிலிருந்து)

பெரிய ப்ரௌன் கவர்க்குள் எக்ஸ்ரே, ஸ்கேன் சங்கதிகளோடு காத்துக்கொண்டிருந்தான்... சேகர்... பக்கத்து பாலிவினைல் நாற்காலியில் - சோர்வாய் கண்களை மூடியபடி அவன் மனைவி பரிமளா உட்கார்ந்து தன் வயிற்றின் மேல் கையை வைத்து 'ஸ்... ஸ்' என்று அரற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

''என்ன பரிமளா... ரொம்பவும் வலிக்குதா...?''

''தாங்க முடியலைங்க...''

''கொஞ்சம் பொறுத்துக்க. அடுத்த டோக்கன் நம்மளோடதுதான்.''

''என்னங்க.''

''ம்...''

''இந்த டாக்டராவது என்னைக் குணப்படுத்துவாரா...?''

''உனக்கு கண்டிப்பா குணமாயிடும் பரிமளா... கவலைப்படாமே இரு...''

பக்கத்து ரிசப்ஷன் கௌண்ட்டரில் உட்கார்ந்திருந்த அந்த குண்டு நர்ஸ் சேகரிடம் திரும்பினாள். ''மிஸ்டர்...! வளவளன்னு பேசாமே கொஞ்ச நேரம் சும்மா இருக்க மாட்டீங்களா? நீங்க பேசறது மத்த பேஷண்டுகளுக்கு தொந்தரவா இருக்காது...?''

''ஸாரி சிஸ்டர்...''

அவன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே டாக்டரின் அறைக்கதவு திறந்து - உள்ளே போன ஒரு வயதான பெரியவர் இருமிக்கொண்டே வெளியே வந்தார்.

நர்ஸ் சேகரைப் பார்த்து கண் காட்டினாள்.

''நீங்க உள்ளே போங்க...''

சேகர் பரிமளாவின் தோள்பட்டையைப் பற்றி மெல்ல எழுப்பினான். அவள் உதட்டைப் பற்களால் கடித்து வலியை மென்றபடி மெதுவாய் எழுந்து அவனோடு நடந்து - டாக்டரின் அறைக்குள் நுழைந்தாள். கதவு பின்பக்கமாய் சாத்திக்கொண்டது.

பேஸனில் கை கழுவிக்கொண்டிருந்த டாக்டர் நாகராஜ் நல்ல உயரத்தில் - மின்னும் வழுக்கைத் தலையோடு இருந்தார். வயது நாற்பதிலிருந்து நாற்பத்தைந்துக்குள் இருக்கலாம்... சதைப் பிடிப்பான கன்னத்தில் - மரு ஒன்று முளைத்திருக்க கண்களில் வெள்ளி பிரேமிட்ட கண்ணாடி மின்னியது.

''உட்காருங்க...''

டவலில் கைகளைத் துடைத்தபடி - நாற்காலிக்கு வந்தார் டாக்டர். சேகர் - பரிமளா டாக்டருக்கு எதிரே இருந்த ஸ்டீல் சேர்களில் உட்கார்ந்தார்கள்.

''டாக்டர்... ஷி.. ஈஸ் மை ஒய்ஃப்... கடந்த ஒருமாச காலமாக கடுமையான ஹிப் - பெய்ன். வலி வந்தா துடிச்சுபோயிடறா... மொதல்ல டாக்டர் புனிதாவை பார்த்தோம்... அவங்க ஸ்கேன், எக்ஸ்ரே எல்லாம் எடுத்து பார்த்துவிட்டு - மாத்திரைகளுக்கு எழுதிக் குடுத்தாங்க... மாத்திரைகளை சாப்பிட்டதுல எந்த குணமும் தெரியலை. அதற்கப்புறமா டாக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தியை கன்ஸல்ட் பண்ணினோம்... அவர் ரெண்டு நாள் க்ளினிக்ல தங்க வெச்சு ட்ரீட்மெண்ட் எடுத்தார். ஓரளவு குணமான மாதிரி தெரிஞ்சது... மறுபடியும் ஒரு வாரம் கழிச்சு வலி அதிகமாயிடுச்சு... எங்க வீட்டுக்கு பக்கத்தில் இருந்த ஒரு பெரியவர் சொன்னார்ன்னு சொல்லி கணபதியில் இருக்கிற ஹோமியோபதி டாக்டர்கிட்டே போனோம். ஒரு வாரம் ட்ரீட்மெண்ட் எடுத்தோம். எதுவும் சரிப்பட்டு வரலை... கடைசியில் என் ஃப்ரண்ட் ஒருத்தன் உங்க பேரைச் சொன்னான். நம்பிக்கையோட வந்திருக்கோம்...''

டாக்டர் நாகராஜ், சேகர் சொன்னதையெல்லாம் உன்னிப்பாய் செவிமடுத்துவிட்டுக் கேட்டார்.

''உங்களுக்கு கல்யாணமாகி எத்தனை வருஷம் இருக்கும்?''

''ரெண்டு வருஷம்...''

''குழந்தை இருக்கா...?''

''இல்லை...''

''எக்ஸ்ரே, ஸ்கேன் எல்லாம்... எடுத்துப் பார்த்துட்டு மத்த டாக்டர்ஸ் என்ன சொன்னாங்க...?''

''நார்மல்ன்னு சொல்லிட்டாங்க..''

''அந்த ரிப்போர்ட்ஸெல்லாம் வெச்சிருக்கீங்களா...?''

''இதோ...''

தன் கையிலிருந்த ப்ரௌன் கவரை நீட்டினான் சேகர். டாக்டர் நாகராஜ் அதை வாங்கிக்கொண்டே கேட்டார்.

''எங்கே எடுத்தீங்க...?''

''சாய் லாப்ரட்ரீஸ்...''

எக்ஸ்ரேக்களை வெளிச்சத்தில் அண்ணாந்து பார்த்துவிட்டு - ப்ளட், யூரின் ரிப்போர்ட்களை புரட்டினார். கடைசியாய் ஸ்கேனையும் பார்த்தபின் சேகரிடம் திரும்பினார்.

''எத்தனை நாளா இந்த வலி இருக்குன்னு சொன்னீங்க...''

''ஒரு மாசமா...''

''மென்ஸஸ் சைக்கிளிங் எப்படி...?''

''அதுல எந்த பிராப்ளமும் இல்லை டாக்டர்... சரியா இருபத்தெட்டு நாளைக்கு ஒரு தடவை பீரியட் வந்துடுது...''

''எந்த சந்தர்ப்பத்திலாவது நாள் தள்ளிப்போயிருக்கா...?''

''கல்யாணமான மூணாவது மாசம் ஒரு பத்துநாள் தள்ளிப்போயிருக்கு. இவ்வளவு சீக்கிரத்துல குழந்தை வேண்டாம்னு நினைச்சு... மாத்திரையை சாப்பிட்டு சரிபண்ணிக்கிட்டா...''

டாக்டர் பின்பக்கமாய் திரும்பிப் பார்த்து 'சிஸ்டர்' என்று குரல் கொடுக்க - பக்கத்து அறையினின்றும் ஒரு நர்ஸ் வெளிப்பட்டாள்.

''எஸ் டாக்டர்...''

''இந்தப் பெண்ணை கூட்டிக்கிட்டு போய் உள்ளே இருக்கிற டேபிளில் படுக்க வை...'' சொன்ன டாக்டர் சேகரிடம் திரும்பினார்.

''நீங்க ரெண்டு நிமிஷம் வெளியே இருங்க...''

சேகர் வெளியே போனதும் நர்ஸ், பரிமளாவை அழைத்துக்கொண்டு போய் டேபிளின் மேல் படுக்கவைத்தாள். டாக்டர் நாகராஜ் ஸ்டெத்தை மாட்டிக்கொண்டு பக்கத்தில் வந்தார். நாடியைப் பிடித்தும் - கண்ணிமைகளை தாழ்த்தியும் பார்த்துவிட்டு கேட்டார்.

''உனக்கு என்ன வயசும்மா...''

''இருபத்தி மூணு...''

''கல்யாணத்துக்கு முந்தி இந்த வலி இருந்ததா?''

''இல்ல...''

''குறிப்பா வலி எங்க இருக்குன்னு சொல்றியா?''

இடுப்பின் வலது பக்கத்தை தொட்டுக்காட்டினாள் பரிமளா. நாகராஜ் அந்த இடத்தை அழுத்திப்பார்த்துவிட்டு - ''மென்ஸஸ் பீரியட் உள்ள நாளிலேயும் இந்த வலி இருக்கா...?''

''இல்ல டாக்டர்...''

''சாப்பிட்ட உடனே வாமிட் பண்ற உணர்ச்சி இருக்கா?''

''ஊ... ஹூ... ம்...''

''எந்திரிச்சு உட்காரம்மா...''

பரிமளா சிரமமாய் எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

''சிஸ்டர்! ஒரு ப்ரூடண்ட் இஞ்செக்ஷனை தயார் பண்ணு. வெளியே இருக்கிற இந்தப் பெண்ணோட ஹஸ்பெண்டையும் அப்படியே கூப்பிட்டு விட்டுடு...''

நர்ஸ் தலையாட்டிவிட்டு வெளியேபோக - அடுத்த நிமிஷம் சேகர் உள்ளே வந்தான். டாக்டர் பிரிஸ்க்ரிப்ஷனில் எதையோ கிறுக்கிக்கொண்டே அவனை புன்னகையோடு ஏறிட்டார்.

''பயப்படற மாதிரி எதுவுமே இல்லை...''

''அந்த வலி எப்படி வருது டாக்டர்...?''

''ட்யூ... டு... அடிஷன்...''

''அடிஷனா...? அப்படீன்னா...?''

''குடல் பகுதிகள் ரெண்டும் ஒண்ணோடு ஒண்ணு ஒட்டிக்கிட்டு கர்ப்பப்பைக்கு கீழே இருந்து ஒரு ப்ரஷரை கொடுக்கும் - அந்த ப்ரஷர் இடுப்புப் பகுதியில் இருக்கிற நுண்ணிய நரம்புகளை தாக்கும்போது - தாங்க முடியாத வலி உற்பத்தியாகும்...

சேகர் புன்னகைத்தான்.

''இதெல்லாம்... உங்களுக்கு எப்படி டாக்டர் தெரியுது?''

''ரிடிகுலஸ்! எப்படி தெரியுதா...? அதுக்குத்தானே நான் படிச்சிருக்கேன்...''

''என்னது...? நீங்க படிச்சிருக்கீங்களா...? போர்டில்

உங்க பேர்க்கு பின்னாடி இருக்கிற MBBS, MS, F.R.C.F., எல்லாம் நிஜமா நீங்க... படிச்ச படிப்பா...?''

நாகராஜ் முகம் சிவந்தார்.

''என்ன பேத்தறீங்க...?''

''நான் பேத்தலை... மிஸ்டர் நாகராஜ். உண்மையைச் சொல்றேன். நீங்க டாக்டர்க்கே படிக்கலை... கொச்சையா சொல்லப்போனா... நீங்க ஒரு போலி டாக்டர்... உங்க உண்மையான எஜுகேஷனல் க்வாலிஃபிகேஷன் பி.ஏ.எக்னாமிக்ஸ்...''

நாகராஜ் ஏதோ ஆவேசமாய் பேச முயல - பரிமளா புன்னகையோடு கையமர்த்தினாள்.

''நாகராஜ்! வீணா கத்தி ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணாதீங்க...! நானும் மிஸ்டர் சேகரும் போலீஸ் டிபார்ட்மெண்ட் க்ரைம் ப்ராஞ்ச் விஜிலென்ஸை சேர்ந்தவங்க. உங்ககிட்டே இப்படி தனியா பேசத்தான் கணவன் மனைவி மாதிரி வந்தோம்... எக்ஸ்ரே, ஸ்கேன், ப்ளட் ரிப்போர்ட், யூரின் ரிப்போர்ட்... எல்லாமே ஒரு செட்டப்தான்...''

''தோ...'' - என்று கூறி வியர்த்து வழிந்த நாகராஜ் உறைந்து போய் அவர்களையே பார்த்தார்.

2

கவலை

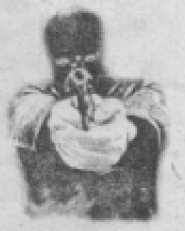

வெட்ட வெட்ட
வளரும் நீ என்ன
விரல் நகமா...?

டெலிபோன் தன் தொண்டையைத் திறந்து முதல்கத்தலை வெளியிட்டதுமே - பரிதி ரிஸீவரை எடுத்தான்.

''ஹலோ...''

''ஹலோ...!... எழுத்தாளர் இந்துவதனா வீடுங்களா அது...?''

''ஆமா...''

''அவங்க இருக்காங்களா...?''

''இருக்காங்க...''

''பேசணுமே...?''

''நீங்க யாரு...?''

'''யோகம்', பத்திரிகையோட சப் - எடிட்டர் பேசறேன்...''

''புதுப் பத்திரிகையா...?''

''ஆமா...''

பரிதி பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே - குளியலறையிலிருந்து இந்துவதனா வெளிப்பட்டாள். கூந்தல் ஈரத்தை டவல் உறிஞ்சிக்கொண்டிருக்க - உடம்புக்கு வெளிர் மஞ்சள் நிற சேலை கொடுத்திருந்தாள். மாந்தளிர் நிறம்.

''யார்ங்க போன்ல...?''

பரிதி ரிஸீவரை அவளிடம் நீட்டினான்.

'''யோகம்'ங்கிற புதுப் பத்திரிகையோட சப் - எடிட்டர் பேசறார்...''

இந்து ரிஸீவரை வாங்க -

''ஹலோ... நான் இந்துவதனா பேசறேன்...''

''வணக்கம்... அம்மா...''

''வணக்கம்...''

'''யோகம்' பத்திரிகையோட சப் - எடிட்டர் தெய்வீகன் பேசறேன்.''

''என்ன விஷயம்...?''

''அடுத்த மாசம்... எங்க பத்திரிகையை கொண்டுவரலாம்னு இருக்கோம். முதல் இதழிலேயே... உங்க தொடர்கதை வெளியாகணும்னு பப்ளிஷர் விருப்பப்படறார்...''

''பப்ளிஷர் யாரு...?''

''யோகநாதன்...''

'''பருவச்சிட்டு'ன்னு ஒரு பத்திரிகையை

நடத்திட்டிருந்தாரே?''

''அவரேதான்...''

''என்னோட ஷெட்யூல்படி... அடுத்த தீபாவளி வரைக்கும் எந்த புதுப் பத்திரிகைக்கும் தொடர் எழுத முடியாதே...?''

''அப்படி சொல்லாதீங்கம்மா... ஏஜெண்ட்ஸெல்லாம் உங்க கதை முதல் இஷ்யூவிலேயே வரணும்னு ஆசைப்படறாங்க...''

''உங்க பேர் என்ன சொன்னீங்க...?''

''தெய்வீகன்...''

''மிஸ்டர் தெய்வீகன்! ஒரு உண்மையை முதலிலேயே புரிஞ்சுக்குங்க... நான் ஏஜெண்ட்டுகளுக்காக கதை எழுதறதில்லை... என்னோட வாசகர்களுக்காகத்தான் எழுதறேன்...''

''அ... அது வந்துங்கம்மா...''

''ஒரு ஆறுமாசம் டயம் குடுங்க. பின்னாடி பார்க்கலாம்.''

''அம்மா... சன்மானத்தைப் பத்தி கவலைப்படறமாதிரி தெரியுது! நீங்க கேக்கிற அமௌண்ட்டை பப்ளிஷர் தருவாரும்மா...''

''நான் பணத்துக்காக மட்டும் கதை எழுதறதில்லை... உங்க பத்திரிகையோட தரம் எப்படின்னு பார்த்துட்டு... நானே உங்களை காண்டாக்ட் பண்றேன். இப்ப ரிஸீவரை வெச்சுடறீங்களா?''

சொன்ன இந்துவதனா ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு பக்கத்தில் நின்றிருந்த கணவன் பரிதியை ஏறிட்டாள்.

''இனிமே 'யோகம்' பத்திரிகையிலிருந்து போன்வந்தா நான் வீட்ல இல்லேன்னு சொல்லிடுங்க...''

''பாவம்! புதுசா பத்திரிகை தொடங்கறார்... எழுதிக்குடேன்.''

''அந்த பப்ளிஷர் யோகராஜனைப் பத்தி உங்களுக்குத் தெரியாதுங்க. அவன் ஒரு ஃபிராட். ஏஜெண்ட்டுகளை ஏமாத்தறதுக்காகவே பத்திரிகை ஆரம்பிப்பான். கொஞ்சநாள் பத்திரிகை வரும். அப்புறம் திடீர்னு

நின்னுடும்...''

வெளியே காலிங்பெல் சத்தம் கேட்டது.

இந்து ஜன்னலில் எட்டிப் பார்த்தாள்.

அந்த பதினாறு வயது சிறுவன் - கம் - வாலிபன் நின்றிருந்தான்.

''என்ன தம்பி...?''

''கல்கியிலிருந்து வர்றேம்மா... தொடர்கதை அத்தியாயத்தை கேட்டு வாங்கிட்டு வரச்சொன்னாங்க...''

''ட்ராயிங் ரூம்ல ஒரு நிமிஷம் வந்து உட்காரு...'' சொன்னவள் தன்னுடைய அறைக்குப் போய் மேஜையின் மேல் எழுதி வைத்திருந்த அத்தியாயத்தாள்களை எடுத்து 'ஸ்டேப்ளரிங்' செய்து கவரில் போட்டு ஒட்டினாள்.

பரிதி அவளுக்கு பின்பாய் வந்து நின்று - இடுப்பைக் கிள்ளியபடியே கேட்டான். ''எத்தனையாவது அத்தியாயம்...?''

''பதினாலாவது...?''

''மொத்தம் எத்தனை அத்தியாயம்...?''

''லிமிட்டெல்லாம் இல்லை...''

''ரெஸ்பான்ஸ் எப்படியாம்...?''

''ஆண் வாசகர்கள் கல்லெறியறாங்களாம். பெண்வாசகிகள் பூத்தூவறாங்களாம்.''

''நீ ஆண்களை ரொம்பத்தான் மட்டம் தட்றே இந்து...''

''உள்ளதைத்தான் எழுதறேன்...''

''ஆனாலும் ஓவர். கொஞ்சம் குறைச்சுக்க...''

''நான் அதுக்கு ஒத்துக்கிட்டாலும் என் பேனா ஒத்துக்காது...'' - சொன்னவள், அத்தியாயக் கவரை கொண்டுபோய் பையனிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்தாள்.

பரிதி ஞாபகப்படுத்தினான். ''பாக்கெட் நாவலுக்கு டைட்டில் கேட்டிருந்தாங்களே...? குடுத்துட்டியோ...?''

''காலையிலேயே போன் பண்ணி சொல்லிட்டேனே?''

''என்ன டைட்டில் குடுத்தே...?''

''இலையுதிர்காலம் நிரந்தரமில்லை...''

''க்ளாஸிக் டைட்டில்...! இதுக்கு நான் ஏதாவது பரிசு குடுத்தே ஆகணும்...''

''நீங்க என்ன பரிசு குடுப்பீங்கன்னு எனக்குத் தெரியுமே...! கைக்காசை செலவழிக்காமே... கன்னத்தைக் காட்டுன்னு சொல்லுவீங்க... வர வர உங்க பரிசு ரொம்ப சீப்பாயிடுச்சு...''

''இப்ப உனக்கு பரிசு வேணுமா வேண்டாமா...?''

''சரி... குடுங்க...'' சலித்துக்கொண்டே அவனுக்குப் பக்கத்தில் போய் நின்றாள் இந்து.

பரிதி சந்தனசோப் வாசனையடிக்கும் அவளுடைய கன்னத்தை மோப்பம் பிடித்து - மெல்ல உதடுகளைப் பதித்து - முத்தமிட்டான்.

கண் சொருகினாள் இந்து.

''உங்க உதடு ரொம்ப சூடு...''

''உன் உதடும் சூடா இருக்கான்னு பார்க்கட்டுமா...?''

''கட்... கட்...''

''இந்து, கணவனிடமிருந்து விலகி - சமையலறையை நோக்கிப் போகும்போது - காம்பௌண்ட் கேட்டுக்குள் போலீஸ் பைக் நுழைவது தெரிந்தது.

நின்றாள்.

போர்டிகோவுக்கு வந்து பைக்கை நிறுத்திய - அந்த போலீஸ் அதிகாரி 'குட்மார்னிங் மேடம்' என்று சொல்லிக்கொண்டே உள்ளே வந்தார்.

''குட்மார்னிங்...! வாங்க...''

''நான் இன்ஸ்பெக்டர் குருராஜன். எஃப் - ஒன் ஸ்டேஷன்ல இருக்கேன்... உங்ககிட்டே ஒரு நிமிஷம் பேசணும்...''

''ப்ளீஸ்... பீ... ஸீட்டட்...''

இன்ஸ்பெக்டர் குருராஜன் உட்கார்ந்ததும் - பரிதியும் வந்து இணைந்துகொள்ள இந்து கேட்டாள். ''என்ன விஷயம் இன்ஸ்பெக்டர்...?''

''விக்டர்ன்னு ஒரு தூக்கு தண்டனை கைதி. மனைவியையும், மாமியாரையும்... குத்திக் கொன்ல

பண்ணின அவனை நாளை கழிச்ச மறுநாள் விடியற்காலையில் தூக்குல போடப்போறோம்... ஜெயில் சம்பிரதாயப்படி இன்னிக்குக் காலையில - அவனை சந்திச்சு 'உன்னோட கடைசி ஆசை' என்னன்னு கேட்டோம். அதுக்கு அவன் 'எழுத்தாளர் இந்துவதனாவை சந்திக்க விரும்பறேன்'னு சொன்னான்.''

இந்து வியப்பாய் இன்ஸ்பெக்டரை ஏறிட்டாள்.

''என்கிட்டே அந்த தூக்குத் தண்டனை கைதி பேசணுமாமா?''

''எஸ்...''

''என்ன விஷயமாய்?''

''தெரியலை மேடம்... நீங்க விருப்பப்பட்டால் அவனை சந்திக்கலாம். தயக்கமாய் இருந்தா மறுத்துடலாம்...''

''சந்திக்கிறேன்'' என்றாள் இந்து.

3

நம்பிக்கை

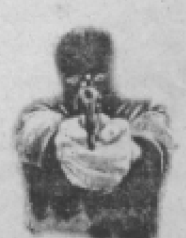

புயலில் படகு
அதனால் என்ன...? அதோ
தூரத்தில் நிலம்!

நாகராஜ் அவர்களையே பார்க்க சேகர் சிரித்தான். ''என்ன அப்படி பார்க்கறீங்க...? நாங்க ரெண்டு பேரும் சகலவிதமான ஏற்பாடுகளோடுதான் வந்திருக்கோம். நீங்க உண்மையை ஒத்துக்கிட்டா பிரச்னையை இதே ரூம்ல வெச்சு - வெளியே ஒரு ஈ காக்கைக்கு தெரியாமே சால்வ் பண்ணிடலாம்... அப்படியில்லாமே... உண்மையை ஒத்துக்கிறதுல பிடிவாதம் காட்டினா...

உங்களைக் கைது பண்ணி ஸ்டேஷனுக்கு கொண்டு போறதைத் தவிர வேறு வழியில்லை...''

''நா... நான் டாக்டர்தான்...''

''நீங்க டாக்டரா இருக்கிற பட்சத்துல ஏன் இப்படி வேர்த்து வழியணும்...?'' பரிமளா புன்னகைத்தாள். ''தப்பு பண்ணினவங்களுக்குத்தான் இப்படி பேயா வேர்த்துக் கொட்டும்...! மிஸ்டர் நாகராஜ், நாங்க டிபார்ட்மெண்டுக்கு தெரியாமே... உங்ககிட்டே வந்திருக்கோம். நீங்க ஒரு போலி டாக்டர்ங்கிற விஷயம் நம்பகமான ஒரு நபர்கிட்டயிருந்து எங்களுக்கு கிடைச்சது. ஆதாரங்களும் கைவசம் இருக்கு. ஆனா உங்களை டிபார்ட்மெண்டுக்கு காட்டிக்கொடுக்காம பிரச்சனையைத் தீர்க்கத்தான் வந்திருக்கோம்...''

பரிமளா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே நர்ஸ் ஊசி மருந்தோடு உள்ளே வந்தாள். நாகராஜ் சுரத்தில்லாத குரலில் அவளை ஏறிட்டுக்கூட பார்க்காமல் ''அப்படி வெச்சுட்டு போ...'' என்றார்.

''டாக்டர்... இந்த இஞ்செக்ஷன்...?''

''எனக்குத் தெரியும்... நீ போய் ஓ.பி. வார்டை அட்டெண்ட் பண்ணு.''

''எஸ் டாக்டர்...''

அவள் போனதும் நாகராஜ் - எழுந்துபோய் கதவை உட்பக்கமாய் தாழிட்டுவிட்டு வந்தார். கர்ச்சிப்பால் வியர்வையை ஒற்றிக்கொண்டே சேகர் - பரிமளாவை ஏறிட்டார்.

''உங்க ஐடெண்டிஃபிகேஷன் கார்டுகளை நான் பார்க்கலாமா?''

''ஷ்யூர்...''

போலீஸ் டிபார்ட்மெண்ட்டின் நீலநிற அட்டைகளை எடுத்துக் காட்டினார்கள். நாகராஜ் அடையாள கார்டுகளை பார்த்துவிட்டு - பெருமூச்சோடு கேட்டார்.

''இந்த விஷயத்தை உங்களுக்கு சொன்னது யாரு...?''

''அந்த விபரமெல்லாம் உங்களுக்கு வேண்டாம் நாகராஜ். வெளியே நின்றிட்ட உங்க நிழலை...

மூணாம் மனுஷனுக்குத் தெரியாமே அடைக்கிறதுதான்... இப்ப இருக்கிற ஒரே பிரச்சனை...''

''பிரச்சனையை சால்வ் பண்றது எப்படி...?''

''ஈஸி! டிபார்ட்மெண்ட்டுக்கு விஷயம் போகாமே இருக்கணும்ன்னா நீங்க டாக்டர் தொழில் பார்த்து சம்பாதிக்கிற பணத்தில் பாதியை எங்களுக்கு மான்யமா குடுத்துட வேண்டியதுதான்...''

''ப்ளூர்லி... பிளாக்மெய்லிங்...''

''போலி டாக்டர் உத்யோகம் பாக்கிறதைக் காட்டிலும்... ப்ளாக்மெய்ல் பண்றது எவ்வளவோ உத்தமமான காரியம்...''

நாகராஜ் தன் வழுக்கையை அவஸ்தையாய் கீறினார். கை நடுக்கத்தோடு பேப்பர் வெயிட்டை சுழற்றினார்.

''என்ன யோசிக்கிறீங்க... நாகராஜ்...! உங்களைக் கைது பண்ணி கோர்ட்டுக்கு கொண்டுபோய் நிறுத்தினா.... கேஸை விசாரிக்கிற எந்த ஜட்ஜும் கண்ணை மூடிக்கிட்டு 'டெத் சென்டன்ஸ்'தான் கொடுப்பார். எப்படின்னு கேட்கறீங்களா...? இந்த போலி டாக்டர் தொழிலை எட்டு வருஷ காலமா பண்ணிட்டு வர்றீங்க. இந்த எட்டு வருஷ காலத்துல ஒரு பத்து பர்செண்ட் பேஷண்ட்ஸாவது உங்க ட்ரீட்மெண்ட்டாலே பரலோகம் போயிருப்பாங்க... உண்மையாவே டாக்டர்க்கு படிச்ச ஒருத்தர் கேஸை அட்டெண்ட் பண்ணி பேஷண்ட் செத்துப்போனா... அது குற்றமில்லை. ஆனா டாக்டர்க்கு படிக்காத ஒரு நபர்தான் டாக்டர்ன்னு சொல்லிக்கிட்டு கேஸை அட்டெண்ட் பண்ணி பேஷண்ட் செத்துப்போனா அது மர்டர்... கடந்த எட்டு வருஷ காலத்துல... உங்க க்ளினிக்ல... செத்துப்போன பேஷண்ட்ஸ் எவ்வளவு பேர்ன்னு கொஞ்சம் கணக்கு போட்டுப்பாருங்க...''

நாகராஜ் மறுபடியும் வியர்த்தார்.

''சரி... பிரச்சனையை இதே ரூம்ல சால்வ் பண்ணிக்கலாம்... இந்த டாக்டர் தொழிலில் நான் சம்பாதிக்கிற பணத்தில் பாதியைக் குடுத்துடறேன்...''

''பேச்சு மாறமாட்டீங்களே...?''

''நிச்சயமா மாட்டேன்...''

''சரி... எங்களுக்கு ஒரு சந்தேகம்... கேட்டா பதில் சொல்வீங்களா?''

''எ... என்ன சந்தேகம்...?''

''டாக்டர் படிப்பையோ... சர்ஜரியையோ படிக்காமே உங்களாலே எப்படி ஆப்ரேஷன் கேஸ்களை கவனிக்க முடிஞ்சது...?''

''அ... அது வந்து... வந்து...''

''இதோ பாருங்க டாக்டர்... முழுக்க நனைஞ்சுட்டீங்க.... இனிமே முக்காடு எதுக்கு...?''

நாகராஜ் தயங்கிவிட்டு தொடர்ந்தார்.

''நான் கனடா வார் ஃபீல்டுல... ஒரு அமெரிக்க டாக்டர்க்கு கீழே மெடிக்கல் அட்டெண்டரா ஆறு வருஷம் ஒர்க் பண்ணிக்கிட்டிருந்தேன். போர் நடக்கிற காலங்களில் குண்டடிபட்ட சோல்ஜர்களை கூடாரத்துக்கு கொண்டு வந்து - காடா விளக்கு வெளிச்சத்துல அந்த அமெரிக்க டாக்டர் விடிய விடிய ஆப்ரேஷன்களை பண்ணுவாரு. அந்த சமயத்துல அவருக்கு ஹெல்ப்பரா இருந்த நான் ஆப்ரேஷனோட நுணுக்கங்களையெல்லாம் கத்துக்கிட்டேன். ஒரு சமயம் டாக்டர் குண்டடிபட்டு இறந்துட்டார். அப்புறம் வந்த சந்தர்ப்பங்களில் அவசரதுக்கு நானே ஆப்ரேஷன்களை பண்ண ஆரம்பித்தேன்.''

''சரி... அங்கிருந்து ஏன் இந்தியாவுக்கு வந்தீங்க...?''

''திடீர்னு கண்ணுல ஏற்பட்ட பார்வைக்குறைவுதான் காரணம். துப்பாக்கி ரவையோட சில்லுபட்டு என் வலது கண்ணோட பார்வை குறைஞ்சுட்டே வந்ததினாலே எனக்கு கட்டாய ஓய்வு குடுத்து மிலிடரியிலிருந்து அனுப்பிட்டாங்க. நான் இந்தியாவுக்கு வந்து ஒரு தனியார் ஹாஸ்பிடல்ல அட்மிட்டாகி என் கண்ணை... சரி பண்ணிக்கிட்டேன். நான் ஹாஸ்பிட்டல்ல தங்கியிருந்தப்ப எனக்கு பக்கத்து பெட்ல இருந்த கண்ணுசாமிங்கிற ப்ளாக் மேக்கரோடு

எனக்கு பழக்கம் ஏற்பட்டது. கண்ணுசாமி... எந்தத்துறை சம்பந்தப்பட்ட பட்டத்தையும் - அதே மாதிரி ப்ளாக் எடுத்து செஞ்சு தர்றதுல கில்லாடிங்கிறதை தெரிஞ்சுக்கிட்டு... டாக்டர் பட்டங்களை ப்ளாக் எடுத்து பிரிண்ட் பண்ணி குடுக்கும்படியா சொன்னேன். அவனும் டாக்டர் டிகிரி சர்டிபிகேட்களை துல்லியமா எடுத்துக் குடுத்தான். இந்த பெரிய சிட்டியில் என் தொழிலை ஆரம்பிச்சுட்டேன்.''

''அந்த ப்ளாக் மேக்கர் கண்ணுசாமி இப்ப உயிரோடு இல்லையா?''

''அவன் ரெண்டு வருஷத்துக்கு முந்தி செத்துட்டான்...''

''உங்க பேர்ல யார்க்கும் சந்தேகம் வராமே இருந்ததுக்கு என்ன காரணம்...?''

''என்னோட மெடிக்கல் நாலேஜ்தான் காரணம். ரொம்பவும் சிக்கலான ஆப்ரேஷன்களைக்கூட துல்லியமா பண்ணி பேஷண்ட்களை பிழைக்க வெச்சிருக்கேன்...'' சொன்ன நாகராஜ் சேகரை ஏறிட்டார்.

''என்னை எப்படி ஸ்மெல் பண்ணீங்க...?''

''எங்களுக்கு வேண்டிய ஒருத்தர் ஒரு பேப்பர் கட்டிங்கை கொண்டுவந்து கொடுத்தார். அந்த கட்டிங்கில் உங்க போட்டோ இருந்தது.''

''பேப்பர் கட்டிங்கா...?''

''எஸ்... அது ஒரு பழைய பேப்பர் கட்டிங்...'' சொன்ன சேகர் கையோடு கொண்டு வந்திருந்த பேக்கை பிரித்து - அந்த பேப்பர் கட்டிங்கை எடுத்தான்.

நாகராஜ் வாங்கிப் பார்த்தார்.

AT WAR FRONT - என்று தலைப்பிட்ட வாசகத்துக்கு கீழே அந்த போட்டோ தெரிந்தது. ரைஃபிள்களை உயர்த்திக்கொண்டு சிரிக்கும் அமெரிக்க ராணுவ வீரர்களுக்கு மத்தியில் நாகராஜும் தெரிந்தார்.

சேகர் கேட்டான்.

''சோல்ஜர்களுக்கு மத்தியில் இருக்கிறது நீங்க தானே...?''

''ஆமா...! இந்த பேப்பர் கட்டிங் உங்களுக்கு எப்படி கிடைச்சது...?''

''எங்களுக்கு வேண்டிய ஒருத்தர் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். 'இந்த போட்டோவில் இருக்கிற ஆளைப் பார்த்தா இண்டியன் மாதிரியும், அதே சமயத்தில் இங்கே க்ளீனிக் வெச்சிருக்கிற டாக்டர் நாகராஜ் மாதிரியும் இருக்கார். கொஞ்சம் கவனிங்கன்னு சொல்லி போட்டோவைக் கொடுத்தார். நாங்க உங்களைப் பற்றி மறைமுகமா விசாரிக்க ஆரம்பிச்சோம்... விசாரிச்ச அளவில் நீங்க ஒரு டாக்டரா இருக்க முடியாதுங்கிற முடிவுக்கு வந்தோம்... பை... த... பை... நான் இந்த டெலிபோனை யூஸ் பண்ணிக்கலாமா...?''

''ப்ளீஸ்...''

டெலிபோனை நகர்த்தி வைத்தார் நாகராஜ்.

சேகர் ரிஸீவரை எடுத்துக்கொண்டு - டயலைச் சுழற்றிவிட்டு - மறுமுனை ரிங்குக்கு காத்திருந்து பின் பேசினார்.

''ஸார்... நான் சேகர்...''

''...''

''வீ... காட் இட் ஸார்...''

''...''

''எஸ்... எஸ்... நாகராஜ் ஒத்துக்கிட்டார். வேனை அனுப்புங்க ஸார்... பாதுகாப்பா கொண்டு வந்துடறோம்...'' சேகர் பேசிவிட்டு ரிஸீவரை வைக்க நாகராஜ் அதிர்ச்சியோடு நிமிர்ந்தார்.

''வாட் ஈஸ் திஸ்...! என்கிட்ட நீங்க சொன்னதென்ன...? இப்ப நீங்க நடந்துக்கிற முறை என்ன...? யார்க்கு போன் பண்ணீங்க?''

சேகர் புன்னகைத்தான்.

''என்னோட சுப்பிரீயர்க்கு...! குற்றவாளியை பிடிச்சா அவர்க்கு இன்ஃபார்ம் பண்ண வேண்டாமா...?''

''அப்படின்னா... நீங்க என்கிட்ட பேசின... பேரம்...?''

பரிமளா குறுக்கிட்டாள்.

அந்த மாதிரி நாங்க பேசலைன்னா... நீங்க வழிக்கு வந்து அவ்வளவு கிளியரா வாக்குமூலம் குடுத்திருக்க மாட்டீங்களே...? நாங்க இந்த ரூமுக்கு வந்த நிமிஷத்திலிருந்து இந்த நிமிஷம் வரைக்கும் - பேசின எல்லா வார்த்தைகளும் துல்லியமா நாங்க கொண்டு வந்திருக்கிற மைக்ரோ ஆடியோ டேப் ரிக்கார்டர்ல பதிவாகியிருக்கு...''

சேகர் தன் சட்டை பைக்குள் கையை நுழைத்து தீப்பெட்டி சைஸில் இருந்த அந்த மைக்ரோ டேப்ரிக்கார்டரை எடுத்துக்காட்ட - நாகராஜ் விதவிதமாய் முகம் மாறி நொறுங்கினார்.

4

சரித்திரம்

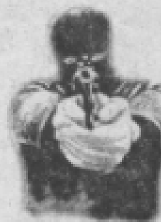

எத்தனை விரல்களில்
ரத்தம் கசிந்து நீ
சிவப்பானாய் ரோஜாவே!

''நல்லா யோசி இந்து...?''

''யோசிச்சுட்டேன்...''

''அந்த தூக்கு தண்டனைக் கைதி விக்டரை அவசியம் பார்க்கத்தான் வேணுமா?''

''அவசியமெல்லாம் இல்லை...' அவன் ஆசைப்பட்டிருக்கான். அதுவும் கடைசி ஆசை. போய் பார்த்துட்டு வரலாமே...?''

''எனக்கென்னமோ இது வேண்டாத வேலை மாதிரி தெரியுது...?''

''இருக்கட்டுமே? வாழ்க்கையில் நாம எத்தனையோ வேண்டாத வேலையெல்லாம் பண்றோம்... அந்த லிஸ்ட்ல இதுவும் ஒன்னா இருக்கட்டு

போகட்டுமே...''

பரிதி இடுப்பில் கை வைத்துக்கொண்டு முறைப்பதை லட்சியம் செய்யாமல் - கண்ணாடிக்கு முன் நின்று உடம்புக்கு புடவையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் இந்து வதனா.

''ப்ளீஸ்... இந்து... இந்த மாதிரியான விஷயங்களையெல்லாம் நீ அவாய்ட் பண்ணிடக் கூடாதா...?''

''எதுக்காக அவாய்ட் பண்ணனும்...? இந்த மாதிரியான ஒரு வித்தியாச அனுபவம் எத்தனை பேருக்கு கிடைக்கும்...?''

வாசலில் போலீஸ் ஜீப் ஹாரன் சத்தத்தோடு வந்து நின்றது. இந்து கணவனின் கன்னத்தை மெல்ல தட்டினாள். ''அழாமே... சமத்தா வீட்ல இருக்கணும்.''

இன்ஸ்பெக்டர் உள்ளே வந்தார்.

''குட்மார்னிங்...'

''புறப்படலாமா...?''

''நான் ரெடி...?''

இந்துவதனா கிளம்பினாள். ஜீப் காம்பௌண்ட் கேட்டைத் தாண்டியதும் இன்ஸ்பெக்டரிடம் கேட்டாள்.

''கைதியை நாளைக்கா தூக்குல போடப்போறீங்க?''

''ஆமா...''

''பிரஸிடெண்ட்டுக்கு மெர்ஸி பெட்டிஷன் போட்டானா...?''

''போடலை...''

''ஏன்...''

''என்னை யாரும் மன்னிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நான் ரெண்டு கொலைகளை பண்ணினது வாஸ்தவம்தான்... எனக்கு என்ன தண்டனை வேணுமின்னாலும் குடுங்கன்னு சொல்லிட்டான்...''

''அவன் யாரை கொலை பண்ணினதா சொன்னீங்க...?''

''மாமியாரையும் மனைவியையும்...''

''காரணம்...?''

''காரணத்தை அவன் சொல்லலை...''

ஜீப் அந்தக் காலை நேரப் போக்குவரத்தில் - பதினைந்து நிமிடங்களை கரைத்தபின் - சிறைச்சாலையின் மயான அமைதிக்குள் நுழைந்தது.

சிறைச்சாலைக்குள் நுழைவது இந்துவுக்கு முதல் அனுபவம், தொலைவில் தெரிந்த கைதிகளின் நடமாட்டமும், அந்த வேண்டாத அமைதியும் கொஞ்சம் இம்சையாய் இருந்தது.

ஜீப் கண்டெம்ட் வார்டுக்கு முன்னால் இருந்த அந்த செங்கல் கட்டிடத்துக்கு முன்னால் நின்றது.

''வாங்க மேடம்...''

இன்ஸ்பெக்டர் வழி நடத்தி உள்ளே கூட்டிப்போனார். தலையும், மீசையும் நரைத்த ஜெயில் சூப்பிரண்ட் 'வணக்கம்' சொல்லி எழுந்தார். ''உங்களுக்கு சிரமத்தை குடுத்துட்டோம். ஒரு தூக்கு தண்டனை கைதியோட கடைசி ஆசையை நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டியது எங்க கடமை... அதான் உங்களை அப்ரோச் பண்ண வேண்டியதாயிடுச்சு...''

''ஸோ வாட்...''

''ஏதாவது ட்ரிங்ஸ் சாப்பிடறீங்களா...?''

''அதெல்லாம் வேண்டாம்...! கைதியை பார்த்துடலாமா...?''

''ப்ளீஸ் வாங்க...''

சூப்பிரண்ட்டும், இன்ஸ்பெக்டரும்... இந்துவை கூட்டிக்கொண்டு - கண்டெம்ட் வார்டின் கருங்கல் வராந்தாவில் நடந்தார்கள். பெரும்பாலான செல்கள் காலியாய் இருக்க லேசாய் ஒரு நாற்றம் அடித்தது. வராந்தாவையொட்டிய வேப்ப மரத்தில் - காகம் ஒன்று உட்கார்ந்து சிறைச்சாலையின் மொத்த நிசப்தத்தையும்... 'கர்... கர்...' - என்று அறுத்துக்கொண்டிருந்தது.

இரண்டு நிமிஷ நடைக்குப்பின் -

ஒரு செல்லின் இரும்புக் கதவுக்கு முன்பாய் நின்றார்கள். சூப்பிரண்ட் வார்டனைப் பார்க்க - அவர் கேட்டில் தொங்கிக்கொண்டிந்த - பூட்டுக்கு

வேகவேகமாய் விடுதலை கொடுத்து தள்ளினார்.

''ஜ்ஜ்ஜ் ர்ர்ர்ர்...''

கதவு பின் நோக்கி போக -

உள்ளேயிருந்த சிமெண்ட் திட்டில் - படுத்திருந்த அந்த இளைஞன் திரும்பிப் பார்த்தான். சற்று உலர்ந்த முகம். தலைமுடியைக் குறைத்திருந்தார்கள். கால்களுக்கும், கைகளுக்கும் விலங்கு போட்டிருந்தார்கள்.

அவன் கும்பிட்டான்.

''வணக்கம்மா...''

இரும்புச் சங்கிலிகள் கலகலத்தன.

அவனை நெருங்கினாள் இந்து.

''என்னைப் பார்த்து பேசணும்னு சொன்னியாமே...?''

''ஆமாம்மா...! நான் உங்க வாசகன். கடந்த அஞ்சு வருஷமா உங்க நாவல்களை தேடித் தேடி படிச்சுட்டிருந்த பரம வாசகன்...!''

''நீ பொய் சொல்றே...''

''பொய்யா...?''

''ம்... நீ என் வாசகனா இருக்கமுடியாது...''

''இல்லீங்கம்மா...! நிஜமா நான் உங்க வாசகன்தான்...''

''நீ என் வாசகனா இருந்திருந்தா... கொஞ்சம்கூட இரக்கம் இல்லாமே ரெண்டு பெண்களை கொலை செஞ்சிருக்கமாட்டே...!''

அவன் புன்னகைத்தான்.

''என்னை கைது பண்ணியபோது போலீஸ்கிட்டேயும் சரி... அதுக்கப்புறம் கோர்ட்ல கொண்டுபோய் நிறுத்தின போதும் சரி... கொலைகளை நான் ஏன் பண்ணினேங்கிறதுக்கான காரணத்தை சொல்லலை. ஏன் சொல்லலைன்னு கேட்டா... சொல்லப் பிரியப்படலை... அவ்வளவுதான். ஆனா நாளைக்கு தூக்குல தொங்கப்போகிற நான், இன்னிக்கு உங்ககிட்டே அந்த காரணத்தை சொல்லத்தான் என் கடைசி ஆசையா

உங்களை பார்க்கணும்னு ஜெயில் அதிகாரிகள்கிட்டே சொன்னேன்...''

''சரி... என்கிட்டே சொல்லு... உன்னோட கொலைகளுக்கு என்ன காரணம்...?''

''உங்க நாவல்கள்ல... ஆண்களை அயோக்கியர்களாகவும், பெண்களை உத்தம பத்தினிகளாகவும்... சித்தரிக்கிற நீங்க... மோசமான பெண்களைப் பத்தியும் எழுதணும்கிற ஒரேயொரு காரணத்துக்காகத்தான்... என் மனசில் இருக்கிறதை உங்ககிட்டே சொல்றேன். தயவு பண்ணி நான் சொல்லப்போறதை பத்திரிகைகளுக்கு நியூஸா குடுத்துடாதீங்க... நான் சொல்லப்போற விஷயங்களை வெச்சு... நீங்க ஒரு நாவலா எழுதணும்கிறதுதான் என்னோட ஆசை.''

''சரி... சொல்லு...''

''அவன் பெருமூச்சு விட்டபடி பேச ஆரம்பித்தான்.

''என் பேரு விக்டர். நான் ஒரு இந்து பெண்ணைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டேன். காதல் கல்யாணம். எனக்கு அப்பா, அம்மா, அண்ணன், தங்கச்சிங்கிற மாதிரி நெருக்கமான உறவுகள் எதுவும் கிடையாது. அப்போல்சரி ஓர்க் தெரிஞ்ச நான்... ஒரு பர்னிச்சர் கடையில் வேலை பார்த்துட்டிருந்தேன். என்னோட ஒய்ஃப் கல்யாணி திருமணமான ஆரம்ப நாட்களில் - என்கிட்டே பிரியமாத்தான் இருந்தா. தனியா இருந்த அவளுடைய அம்மா... எங்க கூடவே வந்து இருந்துக்க ஆரம்பிச்ச பின்னாடிதான் கல்யாணியின் நடவடிக்கைகளில் மாற்றங்கள் தெரிய ஆரம்பிச்சுது. நான் கஷ்டப்பட்டு சம்பாதிச்சு கொண்டு வந்த பணத்தை வீட்டுச் செலவுகளுக்கு வெச்சுக்காமே... ஆடம்பரமான செலவுகளுக்கு உபயோகப்படுத்தினா. நான் காரணம் கேட்டா அலட்சியமா பதில் சொன்னா. நான் குறைச்சலா பணம் சம்பாதிக்கிறதை சுட்டிக்காட்டினா...! இதனால வீட்ல நிம்மதி குறைஞ்சு... அப்பப்ப பிரச்சனைகள் எழ ஆரம்பிச்சுது. வீட்டுச்

சண்டை வீதி வரைக்கும் போயிடக் கூடாதேங்கிறதுக்காக நான் பல்லைக் கடிச்சுட்டு பொறுமையா இருந்தேன். ஆனா கல்யாணியோட ஆடம்பரச் செலவுகள் அதிகமாச்சு. புதுசு புதுசா சேலைகளை எடுக்கிறதும் நகைகளை பண்ணிக்கிறதுமா இருந்தா. எனக்கு லேசா சந்தேகம். நான் சம்பாதிக்கிற பணத்துல இதெல்லாம் சாத்தியமில்லையேன்னு யோசிச்சேன். மூச்சு காட்டாமே ஒருவார காலம் கல்யாணியை கண்காணிச்சேன். உள்ளூர்ல இருக்கிற ஒரு அரசியல் பிரமுகர்க்கும் அவளுக்கும் தொடர்பு இருந்ததை கண்டுபிடிச்சேன். இந்த தொடர்புக்கு ஆதரவா - பாலமா இருந்தது வேறு யாருமில்லை. என்னோட மாமியார்தான். ஒரு நாள் ராத்திரி அம்மாக்காரியையும், மகளையும் உட்கார வெச்சு நியாயம் கேட்டேன். அவங்க அதிர்ந்து போகாமே அலட்சியமா பதில் சொன்னாங்க... 'கண்டுக்காமே இருக்கிறதானா... வீட்ல இரு... இல்ல... போய்ட்டே இரு'ன்னு சொல்லி சிரிச்சாங்க. என்னால ஆத்திரத்தை கட்டுப்படுத்திக்க முடியலை... வீட்டுக் கூரை எரவானத்துல சொருகி வெச்சிருந்த கத்தியை எடுத்து ரெண்டு பேரையும் சரமாரியா குத்திக் கொன்னேன்...''

விக்டர் பேசி முடித்ததும் - ஸெல்லில் ஒருவித புழுக்கமான அமைதி நிலவியது. பின் இந்து அந்த அமைதியைக் கலைத்தாள்.

''நீ கோபப்பட்டது; ஆத்திரப்பட்டது... எல்லாம் நியாயம்தான் விக்டர். ஆனா... கத்தியை கையில எடுத்திருக்கக்கூடாது... கத்தியை உபயோகப்படுத்தினதுக்கு பதிலா புத்தியை உபயோகப் படுத்தியிருக்கணும்...''

''அதனால என்ன பிரயோஜனம்...?''

''கல்யாணி உனக்கு துரோகம் பண்ணினா... தப்புதான்... எக்கச்சக்கமான கோபமும் வரும்... நான் மறுக்கலை... நீ புத்திமதி சொல்லி பார்த்திருக்கலாம். அதையும் மீறி அவ செயல்பட்டா... சட்ட ரீதியா

டைவோர்ஸ் வாங்கிகிட்டு பிரிஞ்சிருக்கலாம். அதுக்கப்புறமா உனக்குப் பிடிச்ச வேற ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து - கல்யாணம் பண்ணிகிட்டு சந்தோஷமா இருந்திருக்கலாம்...''

'உச்' - கொட்டினான் விக்டர். ''அம்மா...! இது நடந்துபோன விவகாரம்... நாளைக்கு காலையில நான் தூக்குல தொங்கப்போறேன். அதுக்கு முன்னாடி உங்களை சந்திச்சு என்னோட ஆதங்கத்தை சொல்ல நினைச்சேன். சொல்லிட்டேன். ஆண்களோட பலஹீனங்களை பெரிசுபடுத்தி - அவங்களை அயோக்கியர்களா சித்தரிச்சு கதை எழுதற நீங்க - என்னோட வாழ்க்கை சம்பவங்களை வெச்சு கதை எழுதணும். ஒரு பெண் எழுத்தாளரான நீங்க... என் மனைவி, மாமியாரோட கேரக்டர்களை ஜனங்க மனசுல பதியற மாதிரி உருவாக்கணும். அந்தக் கதையை படிக்கிற மத்த பெண்கள் திருந்தணும்.''

''கண்டிப்பா எழுதறேன். ஆனா எனக்கு இன்னொரு விஷயம் தெரியணும்...''

''என்ன...?''

''கல்யாணியோட தொடர்பு வெச்சிருந்த அந்த அரசியம் பிரமுகர் யாரு...?''

''முன்னாள் எம்.எல்.ஏ. மதனகோபால்...''

5

பிரிவு

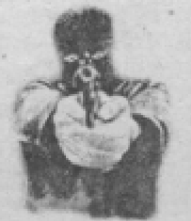

நெல் முற்றியதும் அது
நிலம் பார்த்தது
நாணத்தால் அல்ல;
பிரியப்போகும் நாளைய சோகத்தால்!

''அப்ப... நீ கதை எழுதப்போறே...?'' - பரிதி ஒரு

ஆப்பிள் பழத்தை தோல் சீவிக்கொண்டே கேட்டான்.

''ஆமா...''

நைட்டியில் நுழைந்துகொண்டே தலையாட்டினாள்... இந்து.

''அந்த தூக்கு தண்டனை கைதி விக்டர் சொன்னது... பூராவும் ஏன் பொய்யா இருக்கக்கூடாது...?''

''அவன் பொய் பேசற மாதிரி தெரியலை...''

''இதோ பார் இந்து... நீ எந்தக் கொலைகாரனைக் கேட்டாலும் சரி... அவன் தான் பண்ணின கொலைக்கு ஒரு நியாயத்தை சொல்லுவான்... அதே மாதிரிதான் இவனும்...''

''விக்டர் அப்படி இல்லீங்க... எனக்கு மனுஷ முகங்களை நல்லாவே படிக்கத் தெரியும்... பொய் பேசறவங்களையும் எனக்குத் தெரியும். விக்டர் என்கிட்டே பேசின ஒவ்வொரு வார்த்தையும் நிஜம், அவன்பட்ட ஆத்திரம் நிஜம்.''

''சரி கதையை எப்ப எழுதப்போறே...?''

''அதைப்பத்திதான்... ஜி.யே.பப்ளிகேஷனோடு இப்ப பேசப்போறேன்'' சொன்ன இந்து டெலிபோனைத் தொட்டு ரிஸீவரை... எடுத்துக்கொண்டாள்.

டயலைச் சுழற்றி எடிட்டரை தொடர்பு கொண்டாள்.

''வணக்கம். நான் இந்துவதனா...''

''வணக்கம்... வணக்கம்! என்னம்மா இந்த நேரத்துக்கு போன்?''

''ஸார்! உங்க 'இதழில்' உடனடியா ஒரு தொடர் ஆரம்பிக்கலாம்னு இருக்கேன்... வசதிப்படுமா...?''

ஆசிரியர் சிரித்தாரர்.

''என்னம்மா இப்படி கேட்டுட்டே...? நான்தான் போன பொங்கல் அன்னிக்கே தொடர் ஆரம்பிக்கச் சொன்னேன்: நீதான் ஷெட்யூல் டைட்டா இருக்கு... பின்னாடி பார்த்துக்கலாம்ன்னு சொன்னே. ரொம்பவும் பிஸியா இருக்கிற உன்னை எதுக்காக கஷ்டப்படுத்தணும்ன்னு நானும் விட்டுட்டேன்...! நீயாக போன் பண்ணி... தொடர் ஆரம்பிக்கட்டுமான்னு

கேட்டது ரொம்ப சந்தோஷம்...''

''ஸார்... நான் எழுதப் போறது... உண்மைச் சம்பவங்களைக் கொண்ட ஒரு தொடர்.''

''நீ எதை எழுதினாலும் அது அமர்க்களமாத்தான் இருக்கும்... டைட்டில் என்னாங்கிறதை சொல்லும்மா... அடுத்த இஷ்யூ பேக் ரேப்பர்ல 'அனௌன்ஸ்மெண்ட் வெச்சுடறேன்...''

''டைட்டில் கொஞ்சம் நீளமா இருக்கும் ஸார்.''

''பரவாயில்லை சொல்லம்மா...''

''மதனகோபாலின் மறுபக்கம்...''

''நல்லாயிருக்கு...! உன் போட்டோ ஒண்ணை குடுத்து விடம்மா... அனௌன்ஸ்மெண்ட்ல போட்டு விடறேன்.''

''சரி... ஸார்...''

''அப்புறம்... இந்த மாச 'அமுதசுரபி'யில 'யாகம்'ங்கிற தலைப்புல நீ எழுதியிருந்த சிறுகதையை படிச்சேன் க்ளாஸிக்! அந்த நடை, எழுத்து லாவகம், 'அடே'ன்னு திகைக்க வைக்கிற ஒரு 'எண்ட்'. இதெல்லாம் உனக்குதாம்மா வரும்...''

''எல்லாம் உங்க ஆசீர்வாதம் ஸார்...''

''உன் ஹஸ்பெண்ட் எப்படி இருக்கார்...?''

''அவர்க்கு என்ன ஸார்...? பேங்க்ல ஃபேனுக்கு கீழே ஃபைல்ஸ்ல கையெழுத்து போடற உத்யோகம். பேங்கிலிருந்து அஞ்சு மணிக்கெல்லாம் வந்துடறார். என்னோட கதைகளை சுடச்சுட படிக்கிறார்... ஆர்க்யூ பண்றார்... இப்ப ஆப்பிள் பழத்தை கையில வெச்சுகிட்டு தோல் சீவிட்டிருக்கிறார்...''

சிரித்தாள் இந்துவதனா.

''எப்பவும் இதே சந்தோஷம் இருக்கட்டும்மா...'' மறுமுனையில் எடிட்டர் ரிஸீவரை வைத்தார். இந்துவும் ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு கணவனுக்கு பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தாள். அவன் கேட்டான்.

''தலைப்பு என்ன சொன்னே?''

''மதனகோபாலின் மறுபக்கம்...''

''அந்த மாஜி எம்.எல்.ஏ. பேரை மாத்தாமே

அப்படியே வெச்சட்டியே?''

''ஏன்... வெச்சா என்ன...?''

''விக்டர், கல்யாணி பேரையும் மாத்தப் போறதில்லையா?''

''அதை மாத்திடுவேன்...''

''ஏன் அது மட்டும் அப்படி...?''

''உயிரோடு இல்லாதவங்க பேரைப் போட்டு பிரயோஜனமில்லை... உயிரோடு இருக்கிற மதனகோபாலைத்தான் இந்தக் கதை உறுத்தணும்...''

''டிடிங்... டிடிங்...''

வாசலில் காலிங்பெல் கூப்பிட்டது.

''இந்த நேரத்துல யாரு...?''

''உங்கம்மாவும் உங்கப்பாவும்தான்... இப்படி நேரங்கெட்ட நேரத்துல மூட்டை முடிச்சுகளோட வந்து நிப்பாங்க...''

''இந்து முறைக்க பரிதி சிரித்துக்கொண்டே போய் கதவைத் திறந்தான்.

சேகரும், பரிமளாவும் நின்றிருந்தார்கள்.

''ஓ... க்ரைம் ப்ராஞ்ச்...! வாங்க...! வாங்க... வாங்க...! இந்து யார் வந்திருக்காங்கன்னு பாரு...''

இந்து வெளிப்பட்டாள். சந்தோஷித்தாள்.

''வாங்க...! சேகர், பரிமளா...! நானே உங்களுக்கு போன் பண்ணணும்னு நினைச்சிட்டிருந்தேன். அந்த டாக்டர் நாகராஜ் விவகாரம் என்னாச்சு...?''

சேகர் உள்ளே நுழைந்து சோபாவில் உட்கார்ந்தபடியே சொன்னான். ''நாகராஜ் இப்ப லாக்கப்புல இருக்கார்...''

''அப்படீன்னா நாம கெஸ் பண்ணினது சரிதான்...''

''ஆமா...''

இந்து கணவன் பரிதியிடம் திரும்பினாள்.

''என்னங்க! நான் சொல்லலை...? லைப்ரரியில் அந்த அமெரிக்கன் புக்கை புரட்டி பார்த்தப்ப கிடைச்ச அந்த போட்டோவை பார்த்த நிமிஷத்திலிருந்தே எனக்கு சந்தேகம்தான்...''

பரிமளா புன்னகைத்தாள். ''மேடம்! நீங்க போட்டுக்கொடுத்த திட்டம் மாதிரியே செயல்படுத்தினோம். நான் பேஷண்ட்டாகவும் மிஸ்டர் சேகர் கணவராகவும் நடிச்சார். நாகராஜ"க்கு ஆதரவா பேசற மாதிரியே நடிச்சு அவர் வாயிலிருந்தே உண்மையை வரவழைக்க மடக்கினோம்...''

''ரியலி திஸ் ஈஸ் க்ரேட் திங்க்...''

''எல்லாமே உங்க கைங்கர்யம்தான் மேடம்... டிபார்ட்மெண்ட் உங்களை தகுந்த முறையில் கௌரவிக்கும்னு கமிஷ்னர் சொன்னார்...''

''அவார்டையோ, ரிவார்டையோ எதிர்பார்த்து... இதை நான் பண்ணலை மிஸ்டர் சேகர்... ஒரு ரைட்டரோட ட்யூட்டி எழுதறது மட்டுமில்ல... இது மாதிரியான காரியங்களில் ஈடுபடறதும்தான்... ஒரு போலி டாக்டரை அடையாளம் கண்டுபிடிச்சு சட்டத்துக்கு முன்னாடி நிறுத்தி தண்டனையை வாங்கித் தர்றது ஒரு சந்தோஷமான விஷயம்...! அந்த நாகராஜ்க்கு குறைந்த பட்சம் என்ன தண்டனை கிடைக்கும் சேகர் ஸார்...?''

''ஆயுள் தண்டனை...''

6

தோழமை

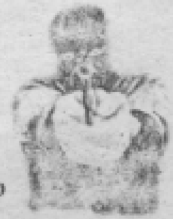

வீணையை விரல்கள்
மீட்டினால் நாதம் - விளையாடினால்
விரல்களில் காயம்!

''லாயர் ஸார்! இந்த கேஸை உடைக்கவே முடியாதா...?'' - குமாரலிங்கம் கவலையாய் கேட்க லாயர் நாகசுப்ரமண்யம் தலையை பலமாய் ஆட்டினார்.

''சான்ஸே இல்லை... கேஸ் மஹா ஸ்ட்ராங்க். உங்க
அண்ணன் நாகராஜ் கொலைக் கேஸில் மாட்டியிருந்தாக்
கூட... என்னால திறமையா வாதாடி அவரை வெளியே
கொண்டு வந்திருக்க முடியும்... ஆனா இது
அப்பட்டமான மோசடி கேஸ்... உங்க ப்ரதர் நாகராஜ்
க்ளியரா ஒப்புதல் ஸ்டேட்மெண்ட் வேறே
குடுத்துட்டார்... பேப்பர்ல வேற நியூஸ்
சாங்கோபாங்கமா வந்துவிட்டது... என்னால என்ன
பண்ண முடியும்...? வெறுமனே கேஸ் கட்டை
தூக்கிட்டு போய் - கோர்ட்ல என்னத்தை வாதாடறது...?
ஜட்ஜ் கோழித் தூக்கம் போட்டுகிட்டே ஆயுள்
தண்டனைன்னு ஜட்ஜ்மெண்ட் குடுத்துடுவார்...''

''வேற என்னதான் வழி லாயர்...?''

''விதிப்படி ஆகட்டும்ன்னு விட்டுவிட
வேண்டியதுதான்... அந்த ஸ்டோரி ரைட்டர்
இந்துவதனா கெட்டிக்காரப் பொண்ணு - துல்லியமா
போலீஸ் டிபார்ட் மெண்ட்டுக்கு திட்டம் போட்டு
குடுத்திருக்கா... இது மாதிரியான மாஸ்டர் ப்ரெய்ன்
ப்ளானெல்லாம் ஸ்காட்லாண்ட் யார்டு
போலீஸுக்குத்தான் உதயமாகும்...''

குமாரலிங்கம் தன் இடது கைவிரல்களால்
கன்னத்தைத் தேய்த்தான். உதடுகள் உள்ளுக்குள்
முனகியது. 'இந்துவதனா...'

''இதோ பார் குமாரலிங்கம்... யோசிச்சு ஒரு
பிரயோஜனமும் இல்லை. பப்ளிக் ப்ராசிகூட்டர்க்கு
லட்டு மாதிரியான கேஸ்... வேற எந்த
வக்கீல்கிட்டேயாவது போய் கேஸை நடத்தச் சொன்னா
பணத்துக்குத்தான் கேடு...''

''நான் வர்றேன் லாயர் ஸார்...''

குமாரலிங்கம் எழுந்து காருக்கு வந்தான். ட்ரைவிங்
சீட்டில் உட்கார்ந்து சிகரெட் பிடித்துக்கொண்டிருந்த
அவனுடைய நண்பன் ராஜமன்னார் புகை கசியும்
வாயோடு கேட்டான்.

''என்ன சொல்றார் உங்க லாயர்...?''

''ரெண்டு கையையும் விரிச்சுட்டார். கேஸ் கான்க்ரீட்
ஸ்ட்ராங்க். எதுவும் பண்ண முடியாதுன்னு
சொல்லிட்டார்...''

''அப்படீன்னா உங்கண்ணன் நாகராஜ் கம்பி எண்ண
வேண்டியதுதானா...''

குமாரலிங்கம் காருக்குள் ஏறி உட்கார்ந்தார்.
பாக்கெட்டில் இருந்த சிகரெட்டை எடுத்து பற்ற
வைத்துக்கொண்டு ''காரை நகர்த்து'' - என்றான்.

கார் உருண்டது.

சிறிது நேரம் வரை பேசாமல் இருந்த ராஜமன்னார்
கேட்டான்.

''என்ன யோசிக்கிறே...?''

''அந்த ஸ்டோரி ரைட்டர் இந்துவதனாவை நீ
பார்த்திருக்கியா...?''

''நேர்ல பார்த்ததில்லை... போட்டோவில்
பார்த்திருக்கேன்...''

''வீடு எங்க...?''

''தெரியலை...''

''அவ அட்ரஸை விசாரி...''

''எதுக்கு...?''

''அவளை நான் தண்டிக்கணும்...''

7

சுயநலம்

சாரல் அடிக்கிறது
ஜன்னலைச் சாத்தும்போது -
சாக்கினையில்
நனைந்தபடி ஒரு குருவி!

கல்லூரி இலக்கியக் கூட்டத்தில் மைக்கின் முன்

நின்று சண்டமாருதமாய் பேசிக்கொண்டிருந்தாள் இந்துவதனா. ''நம்மை நாமே சில கேள்விகள் கேட்டுக் கொள்வோம். எண்ணற்ற சிறுகதைகளும் நாவல்களும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் இந்த யுகத்தில் எந்த மாதிரியான கதைகளைப் படிப்பது சிறந்தது. படிக்கும் ஒரு நாவல் க்ரைம் நாவலாகவோ, நகைச்சுவை நாவலாகவோ இருக்கலாம். ஆனால் அதில் துளியேனும் ஆபாசம் இருக்கக் கூடாது. காலம் மாறியுள்ள இந்த நேரத்தில் இப்போது நூற்றுக்கணக்கான எழுத்தாளர்கள் எழுதுகிறார்கள். லட்சக்கணக்கான வாசகர்கள் படிக்கிறார்கள். எல்லாக் கதைகளையுமே சிரஞ்சீவி சித்திரங்கள் என்று எழுத்தாளர்கள் மார்தட்டிக் கொள்ளவும் முடியாது. எல்லாவற்றையும் புத்தீசல்கள் என்று ஒதுக்கவும் முடியாது. கதை கொடுக்கும் உணர்ச்சி உயர்தர உணர்ச்சியாக இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை; வெறும் மகிழ்ச்சி தருகின்ற கதையாக இருந்தால்கூட போதுமானது. ஆனால் ஒரு போதும் மனதில் உட்காரந்து கொண்டு கீழ்த்தர உணர்ச்சிகளை உண்டாக்கும் கதை எத்தகைய எழுத்தாள எழுதியிருந்தாலும் சரி அது நல்ல கதை அல்ல. ரசமா இருக்க வேண்டும். விரசமாக இருக்கக்கூடாது வாசகர்களின் மனதில் நன்றாக பதிந்து மகிழ்ச்சியூட்டும் கதையை நல்ல கதை என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம்.''

கைத்தட்டல் எழுந்து ஓய்ந்ததும் - மறுபடியும் தொடர்ந்தாள் இந்து. ''எந்த ஒரு எழுத்தாளனும் மனிதாபிமானம் மிக்கவனாய் இருக்கவேண்டும் மக்கள் மீது அன்பு கொண்டு, கருணை கொண்டு இரக்கம் கொண்டு எழுதுவது பணம் சம்பாதிப்பதற்கு மட்டுமே என்கிற குறிக்கோள் இல்லாமல்.. ஜனங்களுக்கு எதையாவது சொல்ல வேண்டும் என்று நினைக்கிறவனே உண்மையான எழுத்தாளன்.''

மாணவிகளின் மத்தியிலிருந்து கடல் அலையாக கரகோஷம் எழுந்தது. இந்து கரகோஷம் அடங்கியதும் தொடர்ந்தாள். ''எழுத்தாளனுக்கு பொருளும்

வேண்டும். புகழும் வேண்டும். இவை இரண்டும் இல்லாவிட்டால் கற்பனைகள் காய்ந்த சட்டியாய் வறண்டு போகும். எனக்கு எழுத்துப்பணி மட்டுமில்லை... எதையாவது செய்ய வேண்டும் என்கிற ஆர்வமும் எனக்கு இருக்கிறது. சட்டத்தை மதிக்காதவர்களால் சமுதாயம் சீரழிவுக்கு உள்ளாகும் கொடுமையைத் தடுக்க நாம் உறுதி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். கறுப்பு பண முதலைகளையும், கடத்தல் பேர்வழிகளையும் - கலப்படக்காரர்களையும் நாம் இனம் கண்டு தோலுரித்து காட்ட வேண்டும். என் பேனா... நான்கு அங்குல நீளமுள்ள என் பேனா அந்த காரியத்தைச் செய்யும். நான் எழுதுவது வெள்ளைத்தாள்களில் அல்ல. எஃகுத் தகடுகளில்... என்று கூறி உங்களிடமிருந்து விடை பெறுகிறேன்.''

பேசி முடித்து மேடையினின்றும் கீழே இறங்கிய இந்துவை மாணவிகள் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். ஆட்டோகிராப்புக்காக பாக்கெட் டயரிகளை நீட்டினார்கள்.

''மேடம்! உங்க பேச்சு... இன்னிக்கு அற்புதம்.''

''அப்படியா... தேங்க்ஸ்...''

''நீங்க ஏன் சரித்திர கதை எழுதக்கூடாது...?''

''சாண்டில்யனின் ஆத்மா என்னைத் திட்டும்...''

மாணவிகள் சிரித்தார்கள்.

'''மதனகோபாலின் மறுபக்கம்' தொடர்கதை உண்மைக் கதையா மேடம்?''

''ஆமா...''

''கதை என்னிக்கு தொடங்குது...?''

''அடுத்த வாரம்...''

''உங்களுக்கு பிடித்த எழுத்தாளர் யார்...?''

''லக்ஷ்மி...''

''உங்க கதைகளுக்கு ஏன் பரிசு கிடைக்கிறதில்லை...?''

''பரிசுக்குழுவில் எனக்கு வேண்டியவங்க யாருமில்லை...''

''உங்க எழுத்துப் பணிக்கு உங்க கணவர் எப்படி உதவுவார்...?''

''பேனாவுக்கு மை ஊற்றிக்கொடுப்பார் அவ்வளவுதான்.''

''உங்க கதைகளில் இன்னமும் 'கனம்' இருக்கணும்ன்னு ஒரு பெண் எழுத்தாளர் சொல்லியிருக்காரே... அதைப் பற்றி...?''

''கனம் வேணும்ன்னா புக்கோடு சேர்த்து ஒரு கல்லைக் கட்டிக்க வேண்டியதுதான்... ஒரு படைப்பாளி எல்லாருக்கும் பிடிக்கிற மாதிரி கதை எழுத முடியாது. ஒரு காரியம் எல்லோரையும் திருப்திபடுத்தும்னு நினைக்கிறது தப்பு. நான் என் மனசுக்குள்ளே பிரசவமான கருக்களை வெச்சு... எனக்கு சரின்னு படற முடிவுகளை வெச்சு கதை எழுதறேன். என்னோட ஆத்மதிருப்திக்காக எழுதப்படுகிற கதைகள் எல்லோரையும் திருப்திபடுத்தும்ன்னு நினைக்கிறது தப்பு.''

''உங்க எதிர்கால லட்சியம் என்ன...?''

''சமுதாயத்தில் களைகளா முளைச்சிருக்கிற சில விஷ மனிதர்களை அடையாளம் கண்டு பிடிச்சு... அவங்களைப் பத்தி கதை எழுதப் போறேன்.''

''மாத நாவல்கள் பற்றி உங்க அபிப்பிராயம் என்ன?''

''எழுத்துலகில் அது ஒரு ஆரோக்கியமான விஷயம். மாத நாவல்கள் வந்த பின்னாடிதான் மக்களுக்கு படிக்கிற ஆர்வம் வந்திருக்கு... என்னைக் கேட்டா அஞ்சு ரூபாய் குடுத்து டிக்கெட் வாங்கி சினிமாவை பார்க்கிறதை காட்டிலும்... ஒரு மாத நாவலை வாங்கி படிக்கிறது ஒரு உத்தமமான விஷயம்...''

''நீங்க சினிமாத்துறைக்கு போவீங்களா...?''

''போறதா எண்ணமில்லை.''

''அரசியலைப் பத்தி என்ன நினைக்கிறீங்க''

''அது ஒரு அசிங்கம்...''

கல்லூரி பிரின்சிபால் கோதாவரி - மாணவிகளை விலக்கிக்கொண்டு இந்துவை நெருங்கினாள்.

''வாங்க... என் ரூமுக்கு போகலாம்...''

''நான் கிளம்பறேன்...''

''நோ... நோ... லைட்டா டிஃபன் பண்ணிட்டு போகலாம்... ப்ளீஸ் கம்...'' கோதாவரி இந்துவின் கையைப் பிடித்து - கல்லூரியின் வளாகத்தில் இருந்த தன் அறைக்கு அழைத்துப் போனாள்.

''இந்த காலேஜ் கட்டி எத்தனை வருஷம் இருக்கும்...?''

''பத்து வருஷம்?''

''காலேஜ், 'ட்ரஸ்ட்' குழுவால் நடத்தப்படுதுன்னு கேள்விப்பட்டேன்.''

''ஆமா...''

''குழுவில்... மொத்தம் எத்தனை பேர்...''

''ஆறுபேர்...''

அறைக்குள் நுழைந்தாள் பிரின்சிபால் கோதாவரி. அவளைத் தொடர்ந்து உள்ளே போன இந்து, சோபாவில் சபாரி அணிந்த நடுத்தர வயது நபர் உட்கார்ந்திருப்பதை - பார்த்து நெற்றியைச் சுருக்கினாள்.

கோதாவரி புன்னகைத்தாள்.

''இவர் ட்ரஸ்ட் மெம்பர்களில் ஒருத்தரான மிஸ்டர் மதனகோபால். எக்ஸ் எம். எல். ஏ...''

மதனகோபால் மட்டமான செண்ட் வாசனையோடு ஒழுங்கில்லாத பல்வரிசையைக் காட்டி ''வணக்கம்'' சொன்னார்.

இந்து வேண்டா வெறுப்பாய் தலையசைத்து வணக்கம் சொல்ல கோதாவரி எதிர் சோபாவைக் காட்டினாள். ''உட்கார்ங்க... இந்து...! நான் டிஃபன் ஏற்பாடுகளை கவனிச்சட்டு அஞ்சு நிமிஷத்துல வந்துடறேன்... அதுவரைக்கும் மிஸ்டர் மதனகோபாலோடு பேசிட்டிருங்க...''

கோதாவரி நகர்ந்துவிட்டாள்.

காதுவரைக்கும் கிருதா வளர்த்திருந்த மதனகோபால் அதை இடதுகை விரலால் நெருடிக்கொண்டே சிரித்த குரலில் சொன்னார்.

''உங்களைப்பத்தி நான் நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கேன். ஆனா இன்னிக்குத்தான் முதல் தடவையா பாக்கறேன்...''

''நானும் உங்களைப்பத்தி கேள்விப்பட்டிருக்கேன்.''

மதனகோபால் மறுபடியும் புதிதாய் இளித்தார். ''நான் பொதுவாக காலேஜில் நடக்கிற எந்த விழாவுக்கும் வந்து கலந்துக்கிறதில்லை. ஆனா நீங்க காலேஜ்ல பேசப்போறீங்கன்னு தெரிஞ்சதும் - எல்லா வேலைகளையும் தள்ளி வெச்சுட்டு வந்தேன். முக்கியமா உங்கக்கூட பேசத்தான் வந்தேன்...''

''என்ன பேசணும்...?''

''ஒரு வாரப் பத்திரிக்கையில் நீங்க எழுதப் போற தொடர்கதையோட தலைப்பை ஏதேச்சையா படிச்சேன்... ஆச்சரியமாயிருந்தது. 'மதனகோபாலின் மறுபக்கம்'னு தலைப்பு வெச்சிருந்தீங்க... அதுக்கென்ன அர்த்தம்...?''

''மதனகோபாலின் மறுபக்கம்ன்னா... அவரோட முதுகுன்னு அர்த்தம்...''

அவர் முகம் சிவந்தார்.

''நான் சீரியஸா கேட்டுகிட்டு இருக்கேன்...''

''நானும் சீரியஸாத்தான் பதில் சொல்லிக்கிட்டிருந்தேன்...''

மதனகோபால் குரலில் மரியாதை காணாமல் போனது - ''இதோ... பார், எனக்கு எல்லாம் தெரியும்... போன வாரம் தூக்குல தொங்கின அந்த விக்டர் உன்னை பார்க்க ஆசைப்பட்டது; நீ போனது; அவன் தன்னோட கதையைச் சொன்னது;. நீ அதை எழுதப் போறது எல்லாமே எனக்குத் தெரியும். நான் ஆளும் கட்சி ஆளு... என் காதுக்கு எல்லா விஷயமும் வந்துரும்...''

இந்துவும் மரியாதையை வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டாள். ''நீ ஆளும் கட்சியா இருந்தா என்ன... ஆளாத கட்சியா இருந்தா என்ன...? என் பேனா யார்க்கும் பயப்பட்டுப் பழக்கமில்லை... வாரா வாரம் கதையை படிச்சுட்டு வா... நான் இப்ப கிளம்பறேன்...''

எழுந்தாள்.

''நில்லு...''

நின்றாள்.

''உன் பேனா யார்க்கும் பயப்படாதுன்னு சொன்னே?''

''ஆமா...''

''அது நிஜம்ன்னா உனக்கும் எனக்கும் ஒரு டீல்...''

''டீலா...?''

''ம்... பந்தயம்தான்...''

''என்ன...?''

''மதனகோபாலின் மறுபக்கத்தைப் பத்தி நீ கண்டிப்பா எழுதப்பேறே?''

''ஆமா...''

''எந்த ஒரு சூழ்நிலையிலும் அந்தத் தொடரை பாதியில் நிறுத்த மாட்டே?''

''மாட்டேன்...''

''நான் சொல்றேன்... இந்தத் தொடரை நீ ரெண்டாவது அல்லது மூணாவது அத்தியாயத்திலேயே நிறுத்தப்போறே...?''

''கனவுகூட காணாதே...! உன்னோட பர்சனல் அண்ட் பொலிடிகல் வண்டவாளங்களை குறைந்தபட்சம் இருபத்தஞ்சு வாரமாவது எழுதப் போறேன்...''

''இங்கதான் உனக்கும் எனக்கும் பந்தயம்...''

''என்ன...?''

''உன் கூட விளையாடப் போறேன்... நீயாகவே தொடரை நிறுத்தும்படியா பண்ணப் போறேன். இது உனக்கும் எனக்கும் மத்தியில் நடக்கிற பனிப்போர். போலீஸ் உதவியை நாடாமே நீ என்னை எதிர்த்து செயல் படணும். உன்னால முடியுமா...?''

''நீ சொல்றது எனக்குப் புரியலை...''

''புரியும் படியாவே சொல்றேன்... என்னைப் பத்தின தொடர்கதையை நீ எழுதியே தீர்றதுங்கிற முடிவில் இருக்கே. அதை நிறுத்தற முயற்சியில் நான் இறங்கியிருக்கேன். என்னால உன்னோட உயிர்க்கு எந்த

ஆபத்தும் வராது. உன்னோட எழுத்துத் திறமையை எதிர்த்துதான் நான் போராடப் போறேன். இந்தப் போராட்டம் நடக்கிறது வெளியே இருக்கிற யாருக்கும் தெரியக் கூடாது. உன்னோட புருஷனுக்குக்கூட தெரியக்கூடாது. போலீஸ் உதவியைத் தேடியும் நீ போகக்கூடாது... சம்மதமா...?''

''அதாவது நீ என்னோடு மோதப் போறது இல்லை; என்னோட எழுத்துத் திறமையோடுதான் மோதப்போறே...?''

''ஆமா...''

''சவாலை ஏத்துக்கிறேன்...''

தன் இடதுகை கட்டை விரலை - மதனகோபாலின் முகத்துக்கு நேரே நீட்டினாள் இந்து.

8

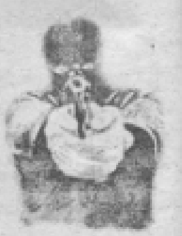

பாங்க் அலுவலகம். மாலை ஐந்தரை மணி.

லெட்ஜரை மூடிவிட்டு - கைகளை உயரத் தூக்கி சோம்பல் முறித்தான் பரிதி. பக்கத்து டேபிள் சிவராஜ் கேட்டான்.

''என்ன கிளம்பியாச்சா...?''

''ம்...'' லெட்ஜரை டேபிளின் மூலைக்குத் தள்ளியபடியே எழுந்தான் பரிதி.

''நாளைக்கு காலை பத்து மணிக்கு பேங்க் வரும்போது நான் சொன்னதை மறந்துடாதே...''

''என்ன சொன்னே...?''

''நீ ஒரு சரியான ' ட்யூப்லைட்டுடா...! 'மதனகோபாலின் மறுபக்கம்' தொடர்கதையோட ரெண்டாவது அத்தியாயம் ஜெராக்ஸ் காபி இருந்தா எடுத்துகிட்டுவாடான்னு மத்தியானமே சொன்னேன்...''

''ஒ... அதுவா... ஞாபகம் வருது... வருது...''

''கண்டிப்பா கொண்டுவரணும்... தொடர்கதை ஜேஜே'ன்னு அமர்க்களமா ஆரம்பிச்சிருக்கு... அடுத்த வாரம் வந்து ரெண்டாவது அத்தியாயத்தை படிக்கிறதுக்குள்ளே... என்னால தாக்குபிடிக்க முடியாது... அதான் ரெண்டாவது அத்தியாயத்தை கேக்கறேன்...''

''கண்டிப்பா கொண்டு வர்றேன்... கிளம்பட்டுமா...?''

ஸ்கூட்டர் சாவியை சுழற்றிக்கொண்டு - பாங்க் கட்டிடத்தைவிட்டு வெளியே வந்து - பின்புறம் இருந்த டூ வீலர்ஸ் பார்க்கிங்கிற்கு வந்தான்.

வரிசையாய் ஸ்கூட்டர்களும் பைக்குகளும் நின்றிருக்க தன் எல்.எம்.எல். வெஸ்பாவை நெருங்கி - அதன் தொண்டைக்குழிக்கு சாவி கொடுத்தான். ஸ்டாண்டை விடுவித்து - ஸ்டார்ட் செய்வதற்காக தள்ளியபோது அந்த வித்தியாசத்தை உணர்ந்தான்.

பின்பக்க டயரில் காற்று இறங்கிப் போயிருக்க ஸ்கூட்டர்நகர சிரமப்பட்டது. பரிதி ஆச்சர்யப்பட்டான்.

'மத்தியானம் லஞ்சுக்கு போய்விட்டு - பாங்க்குக்கு திரும்பியபோது டயரில் காற்று இருந்ததே...?'

'வண்டிக்கு ஸ்டெப்னியும் கிடையாது.' கொஞ்சம் தொலைவில் பீடிப் புகையோடு இருந்த கேட் கீப்பரை கூப்பிட்டான். ''முத்துசாமி...''

அவன் பீடியை எறிந்துவிட்டு ஓடிவந்தான்.

''ஸார்...''

''ஸ்கூட்டரில் காத்து இறங்கியிருக்கு... நான் வண்டியை விட்டுட்டு ஆட்டோவில் போறேன்... நீ டயரை வல்கனைஸ் பண்ணிடு...''

''சரி... ஸார்...''

''மறந்துடாதே...! இந்தா பத்து ரூபாயை வெச்சுக்க...'' பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு - பாங்க் கட்டிடத்தைவிட்டு வெளியே வந்தான்... பரிதி. போக்குவரத்து குறைந்த அந்த ரோட்டில் - ஆட்டோ கிடைக்குமா என்று நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த

அந்த அம்பாசிடர் கார் பக்கத்தில் வந்து நின்றது.
விநாடி - அந்த அம்பாசிடர் கார் பக்கத்தில் வந்து நின்றது.

காரின் பின்சீட்டில் உட்கார்ந்திருந்த அந்த இளைஞன் வெளியே தலையை நீட்டி ''வணக்கம் ஸார்... நீங்க எழுத்தாளர் இந்துவதனாவோட ஹஸ்பெண்ட்தானே...?'' என்று கேட்டான்.

''ஆமா...''

''நான் உங்க மனைவியோட தீவிர வாசகன் ஸார்.''

''அப்படியா...! சந்தோஷம்...''

''என்ன ஸார்... இங்கே நின்னுட்டிருக்கீங்க...?''

''இதான் நான் வேலை பார்க்கிற பேங்க்... வீட்டுக்குப் புறப்பட்ட நேரத்தில் ஸ்கூட்டர் பஞ்சர். அதனால ஆட்டோ கிடைக்குமான்னு பார்த்துட்டிருந்தேன்.''

''நீங்க எங்க ஸார் போகணும்...?''

''கார்டன் அவென்யூ...''

''ஏறுங்க ஸார். ட்ராப் பண்ணிடறேன்...''

''நோ... நோ... உங்களுக்கு எதுக்கு சிரமம்...! நான் ஒரு ஆட்டோ பிடிச்சு போய்க்கிறேன்...''

''என்னது...? உங்களை ட்ராப் பண்றதுல சிரமமா...?'' ஒரு புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரோட ஹஸ்பெண்டான உங்களுக்கு இந்த உதவியைப் பண்றதுல... எனக்கு... சந்தோஷம்தான் ஸார்... ப்ளீஸ் கெட் இன்...''

அந்த இளைஞன் கதவைத் திறந்துவிட - ஒரு சின்ன தயக்கத்தோடு உள்ளே நுழைந்தான் பரிதி. அவன் உட்கார்ந்ததும் கதவு சாத்தப்பட்டு கார் நகர்ந்தது - வளைவில் திரும்பியதும் பரிதி அந்த இளைஞனை ஏறிட்டான்.

''உங்க பேரைத் தெரிஞ்சுக்கலாமா...?''

''என் பேர் ஜெயக்குமார் ஸார். கங்கா நகர்ல டிராவல் ஏஜென்ஸி ஒண்ணை நடத்தி வர்றேன். உங்க மனைவியோட பரம வாசகன் ஸார். எந்த புக்குல அவங்க பேரைப் பார்த்தாலும் உடனே வாங்கி படிச்சுடுவேன்... எப்படி ஸார் இவ்வளவு அற்புதமா ஒவ்வொரு கதையும் எழுதறாங்க...?''

''அதெல்லாம்... காட்ஸ் கிஃப்ட்தான்! ஆண்டவன் சில பேரை செலக்ட் பண்ணி ஒவ்வொரு திறமையா கொடுத்திருக்கான். எஸ்.பி.க்கு குரல் வளம். இளைய ராஜாவுக்கு இசை. சிட்டிபாபுவுக்கு வீணை. அபாரமான ஓட்டத்துக்கு பி.டி.உஷா. அதுமாதிரிதான் எழுத்துக்கு என் ஒய்ஃபை செலக்ட் பண்ணி அந்த திறமையை கொடுத்திருக்கார்.''

''உங்க ஒய்ஃப் எந்த நேரத்துல கதை எழுதுவாங்க ஸார்...?''

''பெரும்பாலும் விடியற்காலை நேரத்துல...''

''எழுதப் போற கதையைப் பத்தி உங்ககிட்ட அவங்க சொல்வாங்களா ஸார்?''

''ம்... சொல்லி டிஸ்கஸ் பண்ணிட்டுதான் எழுதவே ஆரம்பிப்பா...''

''இப்ப என்ன கதை எழுதிட்டிருக்காங்க ஸார்...?''

''மதனகோபாலின் மறுபக்கம்...''

''ம்... விளம்பரம் பார்த்தேன். உண்மைக் கதைன்னு போட்டிருந்தது. யார் ஸார் அந்த மதனகோபால்...?''

''கதையை ரெகுலரா படிச்சிட்டு வாங்க... புரிஞ்சுக்குவீங்க...?''

''ஸார்...! ஒரு ரிக்வெஸ்ட்...?''

''என்ன...?''

''போற வழியிலதான் என்னோட வீடு. இறங்கி ஒரு கப் காப்பி சாப்பிட்டு போலாமா...?''

''இன்னொரு நாளைக்கு வர்றேனே...?''

''இப்பவிட்டா உங்களை எப்ப ஸார் பிடிக்க முடியும்...? பத்தே நிமிஷம்...! என் வீட்டுக்கு வந்து காப்பி சாப்பிட்டீங்கன்னா... எனக்கு பெருமையா இருக்கும். என் ஒய்ஃவும் ரொம்ப சந்தோஷப்படுவா...''

''வீடு எங்கே...?''

''போற வழியில முல்லை நகர் ஸார்...''

''எக்ஸ்டன்ஷன் ஏரியாவா...''

''ஆமா ஸார்...''

''லேட்டாயிடுமே...?''

''ஒன்னும் லேட்டாகாது சார்... நீங்க காப்பி சாப்பிட்டதுமே புறப்பட்டுடுவோம்...! ட்ரைவர்! காரை நம்ம வீட்டுக்கு திருப்பு...''

கார் வேகத்தைக் குறைத்துக்கொண்டு - இடது பக்க வளைவில் திரும்பியது.

9

சந்தர்ப்பம்

நிமிடங்களில் தவறவிட்டு
யுகங்களில்
வாழ்க்கையைத்
தேடினால்
என்ன மிஞ்சும்...?

''வாய்யா மதனகோபால்...! என்கூட பேசணும்னு நாலஞ்சு தடவை போன் பண்ணியிருந்தியாமே...'' - அமைச்சர் தங்கராசன், தோளில் சரிந்த துண்டை சரி செய்து கொண்டே கேட்டார். ''ஆமாண்ணே... ஒரு பிரச்சனை...''

''உட்கார்ந்து சொல்லு...''

மதனகோபால் சோபாவில் உட்கார்ந்தபடியே கேட்டார். ''கதை எழுதற பொம்பளை இந்துவதனாவை உங்களுக்குத் தெரியுமாண்ணே...?''

''பார்த்ததில்லை... ரெண்டு மூணு கதைகளை படிச்சிருக்கேன். அவ்வளவுதான்... ஏன்... எதுக்கு கேக்கறே...?''

''அவ கற்பனைக் கதைகளை அதிகமா எழுதறதில்லைண்ணே...! ஊர்ல நம்ம மாதிரி இருக்கிற பெரிய மனுஷங்களோட மறுபக்கங்களை ஊறி - விஷயங்களை பக்காவா சேர்த்துகிட்டு எழுதறா...''

''அப்படியா...?''

''கடந்த ரெண்டு வாரமா ஒரு வாரப் பத்திரிக்கையில் மதனகோபாலின் மறுபக்கம், என்கிற தலைப்பில் என்னைப் பத்தி எழுத ஆரம்பிச்சிருக்கா...''

''ஆமா...! போஸ்டர்ல விளம்பரம் பார்த்தேன். அந்த மதன கோபால் நீதானா...?''

''ஆமாண்ணே...!''

''உன்னைப் பத்தி அது எப்படி எழுதப் போச்சு...?''

''அதையேண்ணே கேக்கறீங்க... விக்டர்ன்னு ஒருத்தன். ரெண்டு வாரத்துக்கு முந்தி அவனை தூக்குல போட்டாங்க. விக்டர் பண்ணின குத்தம் பெண்டாட்டியையும் மாமியாரையும் வெட்டிக்கொன்னுட்டான். காரணம்...''

''புரியுது. விக்டரோட பொண்டாட்டியை நீ தொட்டுகிட்டு இருந்தே...?''

''ஆமாண்ணே!''

''இப்ப அந்த விஷயம்... இந்துவதனாவுக்கு தெரிஞ்சு போச்சு. அவ பேனாவை எடுத்துட்டா...''

''ஆமாண்ணே...!''

''அந்தக் கதையை அவ எழுதாமே பண்ணனும்...?''

''அதேதாண்ணே...!''

''மதனகோபால்! இந்த உலகத்துல யாரை வேணுமின்னாலும்... பகைச்சுக்கலாம்... ஆனா பத்திரிகைக்காரங்களையும், எழுத்தாளர்களையும் மட்டும் பகைச்சுக்கக்கூடாது. அவங்ககிட்டே இருக்கிறது பேனா இல்லை. கூர்வாள்... அந்த கூர்வாளுக்கு பெரிய பெரிய தலைகள் எல்லாம் உருண்டிருக்கு...''

''அண்ணே! நீங்க இப்ப மினிஸ்டர் போஸ்டில் இருக்கீங்க. உங்க அதிகாரத்தை பயன்படுத்தி அவளைக் கொஞ்சம் தட்டி வைக்கலாமே...''

''என்ன பண்ணலாம்ங்கிறதை நீயே சொல்லு...''

''அவளோட தொடர் கதைகளை வெளியிடும் பத்திரிகைகளுக்கு பேப்பர் கோட்டா கிடையாதுன்னு

மிரட்டிப் பார்த்தா என்ன...?''

''உன்னைப் பத்தின தொடர்கதை எந்தப்பத்திரிகையில் வந்திருக்கு?''

'''கண்ணாடி'ங்கிற பத்திரிகையில்.''

''எந்த பப்ளிக்கேஷன்...?''

''ஜீயே...''

''எடிட்டர் யாரு...?''

''அசோக்...''

''போன் நெம்பர் தெரியுமா...?''

''தெரியும்...''

''ஒரு பேப்பர்ல குறிச்சுக் கொடு...''

மதனகோபால் குறித்துக்கொடுத்ததும் - மினிஸ்டர் தங்கராசன் பின்பக்கம் திரும்பி 'ரமணன்'' - என்று குரல் கொடுத்தார்.

வெள்ளை சர்ட் வேஷ்டியில் ஒரு நபர் உள்ளே வந்தார்.

''ஸார்...''

''இது ஒரு பத்திரிகை ஆபீஸோட போன் நம்பர். எடிட்டரை போன்ல பிடிச்சு... எழுத்தாளர் இந்துவதனா எழுதற தொடர்கதையை உடனடியா நிறுத்தும்படி சொல்லுங்க. அவர் ஏதாவது அப்போஸ் பண்ணினா... பேப்பர் கோட்டாவை நிறுத்திடுவோம்னு த்ரட்டன் பண்ணுங்க...''

''எஸ்... ஸார்...''

''எம் முன்னாடியே போன் பண்ணுங்க...''

மினிஸ்டரின் செயலாளரான ரமணன் - டீபாயின் மேலிருந்த போனைத் தொட்டு ரிஸீவரை எடுத்துக்கொண்டார். டயலைச் சுழற்றிவிட்டு பேசினார்.

''ஜீயே பப்ளிகேஷன்ஸ்...?''

''எஸ்...?''

''எடிட்டர் இருக்காரா...?''

''நீங்க யார் பேசறது...?''

''சோசியல் வெல்ஃபேர் மினிஸ்டர் ஆபிஸிலிருந்து அவரோட பி.ஏ. பேசறேன்...?''

''ஒரு நிமிஷம் லைன்ல இருங்க...''

ரமணன் காத்திருந்தார்.

சில விநாடிகளுக்குப் பின் எடிட்டரின் குரல் கேட்டது.

''வணக்கம்.''

''சோசியல் வெல்ஃபேர் மினிஸ்டர் ஆபீஸிலிருந்து பி.ஏ.பேசறேன்.''

''சொல்லுங்க ஸார்...,''

''உங்க பத்திரிகைக்கு இப்போ... பேப்பர் கோட்டா ஒழுங்கா வந்துட்டிருக்கா...?''

''வந்துட்டிருக்கே...!''

''இனிமே அது வரணுமா வேண்டாமா...?''

''என்ன ஸார்... பேச்சு, தொனியெல்லாம் ஒரு மாதிரியா இருக்கு...?''

''கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லுங்க... பேப்பர் கோட்டா உங்க பத்திரிகைக்கு வரணுமா வேண்டாமா...?''

''வரணும்...''

''அப்பமன்னா நீங்க ஒரு காரியம் பண்ணனும்...''

''என்ன...?''

''இப்ப உங்க பத்திரிகையில் வெளிவந்துட்டிருக்கிற தொடர்கதையை நிறுத்தனும்...''

''இதுல மூணு தொடர்கதை வந்துட்டிருக்கு. எதை நிறுத்தச் சொல்றீங்க...?''

''இந்துவதனா எழுதற தொடர்கதையை...''

''எதுக்காக நிறுத்தனும்...?''

''காரணமெல்லாம் கேட்டுகிட்டு இருக்காதீங்க... அந்த தொடர்கதையை நிறுத்திடுங்க... இது மேலிடத்து உத்தரவு...''

மறுமுனையில் எடிட்டர் சிரித்தார். ''மன்னிக்கணும். தகுந்த காரணம் இல்லாமே... வெளி வந்துட்டிருக்கிற ஒரு தொடர்கதையை திடீர்னு நிறுத்த முடியாது. வாசகர்களுக்கு நான் பதில் சொல்லியாகணும்... அதுவுமில்லாம இந்துவதனா ஆரம்பிச்சிருக்கிற இந்த தொடர்கதை வாசகர்களுக்கு மத்தியில் பரபரப்பாக

போயிட்டிருக்கு...''

''உங்ககிட்டயிருந்து எந்த விதமான விளக்கமும் எங்களுக்கு வேண்டாம். இந்துவதனா எழுதற தொடர் கதையை நிறுத்த முடியுமா... முடியாதா...?''

''தொடர்கதையை நிறுத்தறது சாத்தியமில்லை...''

''பேப்பர் கோட்டா... வராது...''

''என்ன மிரட்டறீங்களா...? இந்த பத்திரிகைத் துறையில் இருபத்தஞ்சு வருஷமா நான் இருக்கேன். பத்திரிகைத்துறையை மிரட்டி அதுமேல கைவெச்ச எந்த அரசாங்கமும் நிலைச்சு நின்னதில்லை... நீங்க எங்க பத்திரிகைக்கு பேப்பர் கோட்டாவை நிறுத்தினா அதனோட விளைவுகள் வேறுவிதமா இருக்கும்... உங்களை அப்படிப் பேசச் சொன்னவங்ககிட்ட சொல்லுங்க, தொடர் கதையை நிறுத்த முடியாது... இருபத்தஞ்சு வாரங்களுக்கு அது வெளிவந்தே தீரும்...''

சற்று காரமான குரலில் சொன்ன எடிட்டர் ரிஸீவரை 'டொக்'கென்று வைத்துவிட பி.ஏ. ரமணன் மினிஸ்டரை தயக்கமாய் ஏறிட்டார்.

''எடிட்டர் மசியலை ஸார்...''

''என்னதான் சொல்றார்...?''

''அந்த தொடர்கதை இருபத்தஞ்சு வாரங்களுக்கு வந்தே தீருமாம்.''

''சரி... நீங்க போங்க... நானே இந்த பிரச்சனையை 'டீல்' பண்ணிக்கிறேன்...''

ரமணன் நகர்ந்து போனதும் - மினிஸ்டர் தங்கராசன் மதனகோபாலை ஏறிட்டார்.

''எடிட்டர் முரண்டு பிடிக்கிறாரே...? நாம ஏதாவது அடாவடித்தனமா பண்ணப் போய் பிரச்சனை பெரிசாயிட்டா... எதிர்க்கட்சிக்காரங்களுக்கு கொண்டாட்டம் ஆயிடும்... இந்த விவகாரத்தை நீ கண்டுக்காமே இருந்துடறது நல்லது... அந்த பொம்பளை என்னத்தையோ எழுதிட்டுபோறா...''

''அண்ணே! அவ தொடர்கதை எழுதிட்டிருக்கிற பத்திரிகை பத்து லட்சம் வரைக்கும் விக்கிற பத்திரிகை

அதிலும் அவ கதைன்னா ஜனங்களுக்கு ரொம்ப ரொம்ப ஈடுபாடு... அவ அந்த கதையை எழுதிட்டாள்ன்னா... என்னோட இமேஜ்... அரசியல் வட்டாரத்திலேயும் சரி... தனிப்பட்ட முறையிலேயும் சரி மளமளன்னு சரிஞ்சுடும்...''

மினிஸ்டர் நெற்றியைச் சொறிந்தார்.

''அப்படீன்னா ஒரு காரியம் பண்ணு...''

''என்னண்ணே?''

''வா... இப்படி வந்து பக்கத்துல உட்காரு...''

மதனகோபால் எழுந்து போய் - மினிஸ்டருக்கு பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்ததும் அவர் குரலைத் தாழ்த்திக்கொண்டு மெல்லிய குரலில் பேச ஆரம்பித்தார்.

பேசப் பேச - மதனகோபால் திடுக்கிட்டார்.

''அண்ணே! இது... இது...''

''தைரியமா காரியத்துல இறங்கு...! எது வந்தாலும் நான் பார்த்துக்கிறேன்...''

மதனகோபால் தலையாட்டினார்.

10

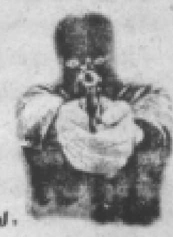

அவசர உலகம்

சிதைந்த உடல் தண்டவாளத்தில்
சலித்த மனங்கள் கணக்குப் போட்டது,
கால தாமதத்தை!

கார் முல்லைநகர் எக்ஸ்டென்ஷன் ஏரியாவுக்குள் நுழைந்து - புதிது புதிதாய் கட்டிடங்கள் முளைத்துக்கொண்டிருந்த பரப்புகளைத் தாண்டி - கடைசி குறுக்கு வீதியில் புகுந்து - ஒரு சிறிய பங்களாவின் காம்பௌண்ட் கேட்டுக்குள்

பிரவேசித்தது.

''இதுதான் வீடு... இறங்குங்க ஸார்...''

''லேட் பண்ணிடாதீங்க...''

''பத்தே நிமிஷம் ஸார்... காப்பி சாப்பிட்டு நீங்க கிளம்பிட்டே இருக்கலாம்...''

பரிதி இறங்கி - அந்த இளைஞனைத் தொடர்ந்தான். அது புதிதாய் கட்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற வீடு என்பது ஈரமான சிமெண்ட், பெயிண்ட் மணத்தில் தெரிந்தது. வரவேற்பறையைத் தாண்டி ஹாலுக்குள் நுழைந்தார்கள்.

காஷ்மீர் கார்பெட்டும் - குஷன் சோபாவும் பார்வையை இடறியது. இளைஞன் பவ்யமாய் சொன்னான்.

''உட்கார்ங்க ஸார்...''

பரிதி சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்தான்.

''என்ன சாப்பிடறீங்க... டீ... காபி...?''

''ஏதாவது ஒண்ணு... அரை டம்ளர் போதும்...?''

இளைஞன் இண்ட்டர்காமை எடுத்து ''ரெண்டு காப்பி...'' என்று சுருக்கமாக சொல்லிவிட்டு ரிஸீவரை வைத்தான்.

''வீடு எப்படியிருக்கு ஸார்...?''

''ஃபைன்... ஆர்க்கிடெக்ட் யாரு...?''

''என்ஜினியர் பவானி சங்கர்தான்...''

''நல்லா டிசைன் பண்ணியிருக்கார்... கம்ப்ளீட் மார்பிளே போட்டுட்டீங்களே...?''

''நோ... நோ... ஹாலுக்கு மட்டும்தான் மார்பிள். உள்ளே இருக்கிற ரூம்ஸ்க்கெல்லாம் ஸ்பார்டெக்தான்...''

''எலிவேஷனுக்கு என்ன ஸ்டோன்?''

''டோல்பூர்... ரோஸ்...''

காப்பி டம்ளர்களை ஏந்தியபடி ட்ரைவரே உள்ளிருந்து வந்தான். டீபாயின் மேல் ட்ரேயை வைத்துவிட்டு தள்ளி நின்றான்.

''காபி எடுத்துக்குங்க ஸார்...''

''தேங்க்ஸ்...''

பரிதி ஒரு டம்ளரை எடுத்து - உதட்டுக்கு கொண்டுபோனான். அதே வினாடி இளைஞன் கேட்டான்.

''உங்க ஓய்வுக்கு கதை எழுதற இந்த தொழிலில் மாசத்துக்கு எவ்வளவு வருமானம் கிடைக்கும்...?''

பரிதி அந்தக் கேள்வியை விரும்பவில்லையென்றாலும் ''அது... ராயல்டி பர்சென்டேஜைப் பொறுத்தது...''

''எப்படியும் மாசம்... பத்தாயிரம் தேறும் இல்லையா...?''

''ம்...ம்...''

''அப்படீன்னா உங்க பேங்க் சம்பாத்தியம் இல்லாமலேயே... அவங்களாலே குடும்பம் நடத்த முடியும் இல்லையா...?''

பரிதி காப்பி குடிப்பதை நிறுத்தி - டம்ளரை கீழே வைத்தான். ''உங்க பேச்சு நாகரீகமா இல்லை... நான் கிளம்பறேன்...''

''அடேடே... கோபப்பட்டுட்டீங்களே... ஸார்...! நீங்க உயிரோடு இல்லைன்னா... உங்க மனைவியாலே குடும்பம் நடத்த முடியுமா முடியாதான்னு தெரிஞ்சுக்கத்தான்... அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டேன்...''

''நான்சென்ஸ்... என்ன உளர்றீங்க!''

''உங்க மனைவியோட பொட்டுக்கும் பூவுக்கும் நீங்க குடுத்த லைசென்ஸ் காலாவதியாயிடுச்சுன்னு சொல்ல வர்றேன்... இன்னிக்கு ராத்திரி பதினொரு மணியிலிருந்து பனிரெண்டு மணிக்குள்ள நீங்க சாகப் போறீங்க... உங்க ஸ்கூட்டரை பஞ்சர் பண்ணினதிலிருந்து நீங்க இங்கே நிக்கிற இந்த நிமிஷம் வரைக்கும் எங்க பாஸோட பிளான்தான்...''

''பாஸ்...?''

''ராத்திரி பத்து மணிக்கு வருவாங்க... அப்ப பார்த்துக்கலாம்.''

பரிதி பயமாய் பின்வாங்க - பக்கத்தில் நின்றிருந்த டிரைவர் வேகமாய் வந்து - வலது கையை உயர்த்தி கழுத்தில் ஒரு போடு போட்டான்.

பரிதி சரிந்தான்... கண்மூடி.

''ரத்தினம்...''

''ஸார்...''

''இவனை உன் ரூம்ல பூட்டிவை...!''

ரத்தினம் பரிதியை இழுத்துக்கொண்டு போனான்.

11

குழந்தைகள்

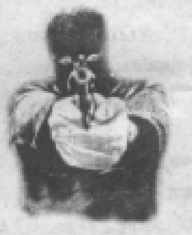

இரண்டானால் தென்றல் காற்று.
இரண்டுக்கு மேலானால்
மூச்சுத்திணறும்...
போபால் விஷக்காற்று!

எழுதிக்கொண்டிருந்த இந்து பேனாவை அப்படியே வைத்துவிட்டு - சுவர்க் கடிகாரத்தைப் பார்த்தக்கொண்டே எழுந்தாள்.

மணி ஏழே முக்கால்.

'எங்கே இவரை காணோம்...? ஆறு மணிக்கெல்லாம் வீட்டில் இருப்பாரே...?'

'ஏதாவது ஆடிட்டிங்கா...?''

'அப்படி ஏதாவது இருந்தால் இந்நேரம் போன் பண்ணி சொல்லியிருப்பாரே...?'

வாசலுக்கு வந்து தெரு முனையை எட்டிப் பார்த்தாள். கார்ப்பரேஷன் விளக்குகள் எரியாததால் - தெரு முழுவதும் இருட்டாய் இருந்தது.

'ஃப்ரண்ட்ஸோடு சேர்ந்துகொண்டு - ஹோட்டல், சினிமா என்று கிளம்பிப் போய்விட்டாரோ...?'

'அப்படி போகக்கூடியவர் அல்லவே...'

மறுபடியும் அவள் ஹாலுக்கு திரும்பியபோது - உள்ளே டெலிபோன் அடித்தது. இது அநேகமாய் அவராகத்தான் இருக்கும் என்கிற உணர்வோடு போய் ரிஸீவரை எடுத்தாள்.

''ஹலோ...''

''வணக்கம்மா... 'மங்கையர் திலகம்' பத்திரிகையிலிருந்து பேசறோம்.''

''வணக்கம்...''

''தீபாவளி மலர்க்கு ஒரு சிறுகதை வேணும். எடிட்டர் உங்களுக்கு முன்னாடியே லெட்டர் போட்டிருக்கிறதா சொன்னார்...''

''ஆமா... லெட்டர் வந்தது...''

''கதை எப்பங்கம்மா கிடைக்கும்...?''

''உங்களுக்கு என்னிக்கு வேணும்...?''

''அடுத்த புதன்கிழமைக்குள்ளே கிடைச்சா பரவாயில்லை...''

''பத்திரிகை ஆபீஸிலிருந்து யாரையாவது அனுப்புங்க... புதன்கிழமை காலைல பதினோரு மணிக்கு கதை ரெடியா இருக்கும்...''

''ரொம்ப நன்றிங்கம்மா...'' - மறுமுனையில் ரிஸீவர் வைக்கப்பட்டுவிட - இந்து கீழே வைக்காமல் - டயலைச் சுழற்றினாள். மறுமுனையில் நான்கைந்து தடவை ரிங் போனபிறகு ரிஸீவர் எடுக்கப்பட்டது.

''ஹலோ...'' ஒரு ஆண் குரல் ஒலித்தது.

''அது பஞ்சாப் நேஷனல் பேங்க்தானே...?''

''ஆமா...''

''அங்கே மிஸ்டர் பரிதி இருந்தா கூப்பிட்டு விட முடியுமா...?''

''நீங்க யார் பேசறது...?''

''அவரோட மனைவி...''

''அம்மா... நீங்களா...? நான் பேங்க் வாட்ச்மேன் முத்துசாமி பேசறேன்... அய்யா புறப்பட்டு போயிட்டாரேம்மா...''

''புறப்பட்டு போயிட்டாரா...? எப்ப...?''

''அஞ்சரை மணிக்கே...! அவரோட ஸ்கூட்டர் பஞ்ச்சர் ஆயிட்டதாலே... என்னை... வல்கனைஸ் பண்ணச் சொல்லிட்டு அவர் புறப்பட்டுட்டார்...''

''எதுல போனார்...? ஆட்டோவா...?''

''தெரியலீங்கம்மா...? பேங்க் கட்டிட வாசலை தாண்டறதைப் பார்த்தேன். அவ்வளவுதான்...''

''பேங்க்ல வேற யார் இப்போ இருக்காங்க...?''

''யாரும் இல்லீங்கம்மா... பேங்கை பூட்டியாச்சு...! அய்யா இன்னும் வீட்டுக்கு வரலீங்களா...?''

''வரலை...''

''சிநேகிதர் வீட்டுக்கு போயிருக்கலாம்மா...''

இந்து ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு - அருகில் இருந்த சோபாவில் உட்கார்ந்தாள். பார்வை சுவர் கடிகாரத்துக்கு போயிற்று.

நேரம் 7-55.

'ஒரு நாளும் இப்படி லேட்டானதில்லையே...?' - இந்துவின் நெற்றி டென்ஷனில் மெல்ல வியர்த்தது.

எட்டு மணி அடித்தபோது -

டெலிபோன் மறுபடியும் கூப்பிட்டது.

வேகமாய் போய் ரிஸீவரை எடுத்தாள்.

''ஹலோ...''

''எழுத்தாளர் இந்துவதனாங்களா...?''

''ஆமா...''

''நான் உங்க வாசகன்... நீங்க எழுதின கதைகள்ன்னா எனக்கு உயிர். உடனே படிச்சுடுவேன்...''

''சந்தோஷம்...''

''எனக்கொரு ஆசை...''

''சொல்லுங்க...''

''நான் ஒரு தலைப்பு சொல்றேன்... அதுக்கு தகுந்த மாதிரி உங்களாலே கதை எழுத முடியுமா...?''

''என்ன தலைப்பு...?''

''ஒரு பஞ்சவர்ணக்கிளி வெள்ளைப்புறா ஆகிறது...''

தலைப்பை இந்து மனதில் பதிய வைப்பதற்குள்...

மறுமுனையில் ரிஸீவர் அவசர அவசரமாய் வைக்கப்பட்டது.

''டொக்...!''

12

சேமிப்பு

நானும் என் நினைவுகளும்
குருவியும் அதன் சேமிப்பு
நெல் மணிகளுமாய்!

முல்லைநகர் எக்ஸ்டென்ஷன்.

நேரம் பத்தரைமணி.

பியட் காரில் வந்து இறங்கினார்கள் குமாரலிங்கமும், ராஜமன்னாரும். அந்த இளைஞனும், டிரைவரும் எதிர் கொண்டார்கள்.

''என்ன ஆள் முழிச்சுக்கிட்டானா...?''

''இல்ல ஸார்... இன்னும் மயக்கத்துல்தான் இருக்கான்...''

''கார் நெம்பர் போர்டை மாத்திட்டீங்களா...?''

''ஆளை பங்களாவுக்கு கொண்டு வந்ததுமே மாத்திட்டோம்...''

''பரிதி கார்ல ஏறினதை யாராவது பார்த்தாங்களா...?''

''இல்ல ஸார்...''

உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

''சரியா பதினோரு மணிக்கு பரிதி பிணமாயிடணும். பனிரெண்டு மணிக்குள்ளே பாடியை எங்கேயாவது கொண்டுபோய் - போலீஸ் மோப்பம் பிடிக்க முடியாத இடத்துல புதைச்சு டிஸ்போஸ் பண்ணிடணும்...''

''நாங்க கச்சிதமா பண்ணிடறோம் ஸார்...''

அவர்கள் சோபாவில் உட்கார்ந்தபோது - உள் அறையில் சத்தம் கேட்டது.

குமாரலிங்கம் கேட்டான். ''என்ன சத்தம்...?''

''ஆள் முழிச்சுக்கிட்டான் போலிருக்கு ஸார்...''

''போய் இழுத்துட்டு வா..''

அந்த இளைஞனும் ட்ரைவரும் போய் - உள் அறையின் பூட்டைத் திறந்து - பரிதியை பக்கத்திற்கொருவராய் பிடித்து தள்ளிக்கொண்டு வந்தார்கள். பரிதி தளர்ந்து போய் சோர்ந்த பார்வையோடு தெரிந்தான்.

குமாரலிங்கம் சிரித்தான்.

''தப்பு பண்ணினது உன் பெண்டாட்டி. ஆனா தண்டனையை அனுபவிக்கப் போறது நீ...''

பரிதி குழறலாய் கேட்டான்.

''யா... யார்... நீங்கெல்லாம்...?''

''என்னை தெரியலையா உனக்கு...? பரவாயில்லை... நானே சொல்றேன்... உன பொண்டாட்டியாலே வாழ்க்கையே நாசமாகிப்போன டாக்டர் நாகராஜோட தம்பி நான்... பேரு குமாரலிங்கம்... என்கிட்டே இருக்கிற ஒரு கெட்ட பழக்கம் என்னன்னா... எனக்கு யாராவது ஒருத்தர் கெடுதல் பண்ணினா... அதே கெடுதல் வேற மாதிரி... அவங்களுக்கே பண்ணிக்காட்றதுதான்... உன் பெண்டாட்டியாலே நாகராஜ்க்கு ஆயுள் தண்டனை கிடைக்கப் போகுது... அதுக்கு முன்னாடி... அவ புருஷனான உனக்கு நான் மரண தண்டனை விதிச்சுட்டேன்... இன்னிக்கு பஞ்சவர்ணக்கிளியா இருக்கிற உன் பெண்டாட்டி நாளையிலிருந்து ஒரு வெள்ளைப்புறா.''

''உன்னோட அண்ணன் ஒரு போகஸ் டாக்டர்... இந்த சமூகத்துல விஷக்கிருமிக்கு ஒப்பான அவனை காட்டிக் கொடுத்ததுல என்ன தப்பு...?''

''ஊர்ல எவனுக்கும் இல்லாத அக்கறை உன் பெண்டாட்டிக்கு மட்டும் ஏன் வரணும்...? பேசாம கதை எழுதிட்டு இருக்காமே... இந்த மாதிரியான சமுதாய

தொண்டையெல்லாம்... அவளை யார் பண்ணச் சொன்னது? அவளை நேரிடையாவே என்னால் தண்டிக்க முடியும்... ஆனா அதை நான் விரும்பலை... உன்னோட இழப்பை அவ அணு அணுவா அனுபவிக்கணும்... இனிமே வரப்போகிற காலம் பூராவும் நெத்தியில் பொட்டு இல்லாமே... தலையில் பூ இல்லாமே... அமங்கலமா இருக்கணும்...''

பரிதி அவனையே பார்த்தான். பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ராஜமன்னார் ஒரு சிகரெட்டை பற்ற வைத்துக்கொண்டு சிரித்தான்.

''சரியா பதினோரு மணிக்கு நீ சாகப் போறே...!''

13

காத்திருக்கும் கன்னிகள்

கார்த்திகை தீபங்கள் ஏற்றி
மார்கழிக் கோலங்களிட்டு... பாவம்
தை மட்டும் வருவதேயில்லை!

நேரம் பத்தே முக்கால் ஆனபோது - இந்துவுக்கு முதல் தடவையாய் அந்த பயம் வந்தது. டெலிபோன் டைரக்டரியில் மதனகோபாலின் நெம்பரை பொறுக்கிக்கொண்டு அவருக்கு டயல் செய்து பிடித்தாள்.

''நான் இந்துவதனா...''

''ஓ... எழுத்தாள அம்மாவா? வணக்கம்... வணக்கம்... என்ன இந்த ராத்திரி நேரத்துல திடீர் போன்...?''

''இதோ பார்! நாம போட்டுக்கிட்ட சவால் உனக்கும் எனக்கும் மட்டும்தான்... என்னைப் பணிய வைக்கிறதுக்காக... என் கணவர்க்கு எந்த ஆபத்தையும்

நீ உண்டாக்கக்கூடாது... உண்மையிலேயே நீ ஆம்பளையா இருந்தா... நேரிடையா என்கிட்டே மோதித்தான் நீ ஜெயிக்கணும்...''

''அப்படித்தான் ஜெயிக்கப் போறேன்...''

''சாயந்தரம் அஞ்சரை மணிக்கே பேங்கிலிருந்து வீட்டுக்கு வரவேண்டிய என்னோட கணவர் இன்னும் வந்து சேரலை... உன்னோட ஆட்கள்...''

''புரியுது... புரியுது... உன் புருஷனை நாங்க கடத்திட்டுவந்து வெச்சுக்கிட்டு பணிய வைக்க முயற்சி பண்றோமோன்னு நீ நினைக்கிறே! அந்த மாதிரியான ஒரு காரியத்தை நான் பண்ணவே மாட்டேன்... உன் புருஷன் வீட்டுக்கு சரியான நேரத்துக்கு வரலைன்னா வேற விவகாரமா இருக்கலாம்... சிட்டி அவுட்டர்ல புதுசா சின்னவீடு செட்டப் பண்ணியிருக்கலாம்...''

''ஷட்டப்...''

''ஒரு பேச்சுக்கு சொன்னேன்... ஏன்னா இந்த ஆம்பளைகளை மட்டும் நம்பவே முடியாது... வீட்ல பெண்டாட்டியை கொஞ்சிகிட்டே... வேற எங்கேயாவது சின்னவீடு வெச்சிருப்பான்... நீ மும்முரமா கதை எழுதற வேலை மட்டும் பார்க்காமே புருஷனையும் அப்பப்ப கவனிச்சுக்கோ... இல்லாமேபோனா இப்படித்தான்.''

ரிஸீவரை நட்டென்று சாத்திவிட்டு ''ராஸ்கல்?'' என்று கடைவாயில் பற்களை அரைத்தாள் இந்து.

14

சாதனை

வானத்தில் ராக்கெட்
வட்டமிடும் 'இன்சாட்' - இங்கு
வயல்வெளிகளில் பவர்கட்!

நேரம் 10.55.

குமாரலிங்கம் தன் கையிலிருந்த சிகரெட்டை ஆஷ்ட்ரேயில் இட்டு நீய்த்துக்கொண்டே புன்னகைத்தான்.

''இன்னும் அஞ்சே நிமிஷம்...''

ராஜமன்னார் பலமாகவே சிரித்தான். ''மாதா பிதா செய்தது மக்களின் தலையிலே...ன்னு கிராமத்துல ஒரு பழமொழி சொல்லுவாங்க... ஆனா இங்கே என்னடான்னா பெண்டாட்டி செய்தது புருஷன் தலையிலே...''

பரிதி வியர்த்தான். யோசித்தான்.

'இவர்களைத் தாக்க முடியுமா...?'

'நிச்சயமாய் அது சாத்தியமில்லை...! சினிமாவில் வரும் ஹீரோ மாதிரியெல்லாம் ஒற்றை ஆளாய் நின்னு சண்டை போட்டு... ஊ... ஹூம்... முடியவே முடியாது.

'என்ன செய்யலாம்...?'

நேரம் நகர்ந்தது... 10.56... 10.57... 10.58...

குமாரலிங்கம் - தான் கொண்டு வந்திருந்த ப்ரீப்கேஸைத் திறந்து அந்த ரிவால்வரை எடுத்து - இளைஞனிடம் கொடுத்தான்.

''முடி...''

அவன் சொன்ன விநாடி -

மின்சாரம் சட்டென்று இறந்துபோக -

வீடு முழுவதும் இருட்டு.

அந்த திடீர் பவர்கட்டை ஜீரணித்துக்கொள்ள அவர்கள் திணறிக்கொண்டிருக்கும்போதே - பரிதி அதை பயன்படுத்திக்கொண்டு இருட்டில் குறி வைத்து வாசல் கதவை நோக்கிப் பாய்ந்தான்.

''மணி! அவனைப் பிடி...''

குமாரலிங்கம் கத்திக்கொண்டிருக்க - இருட்டில் நிதானம் தெரியாமல் தன்மேல் பாய முயன்றவனை இடறித் தள்ளிவிட்டு - பரிதி ஓடிப்போய் - கதவின் மேல் விழுந்து - தாழ்ப்பாளை விலக்கி - வெளியே பாய்ந்தான்.

வெளியேயும் இருட்டு.

குத்து மதிப்பாய் ஓடி - காம்பௌண்ட் கேட்டைக்

கடந்து - எக்ஸ்டென்ஷன் ஏரியாவின் - குறுகலான தெருவில் இலவம் பஞ்சாய் ஓடினான்.

பின்னால் காலடிச் சத்தம் கேட்காமல் போகவே சிறிது தூரம் ஓடியதும் திரும்பிப் பார்த்தான்.

காரின் ஹெட்லைட் வெளிச்சம் தெரிந்தது.

'காரில் துரத்துகிறார்கள்!'

ஓட்ட வேகத்தை அதிகப்படுத்தினான் பரிதி.

15

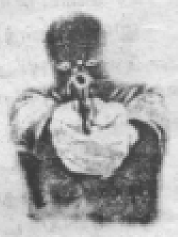

எச்சரிக்கை

மலர்ந்த பூக்கள்
காய்ந்து கிடக்குது கீழே.
மொக்குகளே மலராதீர்கள்!

இந்து சரியாய் பதினொரு மணிக்கு - கணவனின் பாங்க் கொலீக் சிவராஜ் வீட்டுக்கு போன் செய்தாள். ரிஸீவர் எடுக்கப்பட்டதும் சிவராஜே பேசினான்.

''ஹலோ...''

''மிஸ்டர் சிவராஜ்...?''

''ஹோல்டிங்...''

''வணக்கம்...! நான் இந்துவதனா பேசறேன்!''

''நீங்களா...? வணக்கம் சிஸ்டர்...''

''ஒரு இன்ஃபர்மேஷன் வேணும்... ஸாரி ஃபார் த டிஸ்டர்பன்ஸ்.''

''நோ ப்ராப்ளம்! என்ன விஷயம்...?''

''அவர் இன்னும் வீட்டுக்கு வரலை...''

''யாரு... பரிதியா...?''

''எஸ்...''

''அஞ்சரை மணிக்கு புறப்பட்டாரே...'' என்று சொன்ன சிவராஜ் சட்டென்று ஞாபகத்துக்கு வந்தவனாய்

''ஒன் மினிட் சிஸ்டர்...! நான் ஆறு மணிக்கு என்னோட வேலைகளை முடிச்சுட்டு - வீட்டுக்கு போக வெளியே வந்தப்ப - மாடி செக்‌ஷனில் வேலை பார்க்கிற டைப்பிஸ்ட் பிலோமினாவும் கீழே வந்தாங்க. என்னைப் பார்த்ததும் 'என்ன... இன்னிக்கு மிஸ்டர் பரிதி காரில் புறப்பட்டு போறார். ஸ்கூட்டர் என்னாச்சு'ன்னு கேட்டாங்க. அதுக்கு நான் காஷுவலா தெரிஞ்சவங்களாயிருக்கும்'னு சொன்னேன்... இப்ப நீங்க கேட்கிறதைப் பார்த்தா...''

பேச்சை பதட்டமாய் வெட்டினாள் இந்து.

''அவர் கார்ல ஏறிப் போனாரா...?''

''அப்படித்தான் டைப்பிஸ்ட் பிலோமினா சொன்னாங்க...''

''பிலோமினா வீட்டுக்கு போன் இருக்கா...?''

''இல்லை...''

''வீட்டு அட்ரஸ்...?''

''கரெக்ட்டா... தெரியாதே...!''

16

மறுபக்கம்

புல்லாங்குழல் இசை பொழிந்தது
மூங்கில் மரத்தை எண்ணி
மனம் கசிந்தது!

பரிதி ஓடிக்கொண்டே சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். எல்லாபக்கமும் இருட்டு.

'கட்டி முடிக்கப்படாத வீடு ஒன்றுக்குள் புகுந்து மறைந்து கொள்ளலாம்...'

'வேண்டாம்! மாட்டிக்கொள்வோம்...'

'கஷ்டப்பட்டு ஓடி மெயின்ரோட்டுக்குப் போய்விட்டால்போதும் ஆள் நடமாட்டம் இருக்கும். தப்பித்துக் கொள்ளலாம்.'

பின்னால் கார் என்ஜினின் இரைகிற சத்தம் கேட்டது. ஹெட்லைட் வெளிச்சத்தின் ஒளிச்சிதறல்கள் மண்ரோட்டின் ஓரங்களில் வளர்ந்திருந்த பார்த்தீனிய செடிகளின் மேல் விழுந்து நீண்டது.

'மெயின் ரோட்டுக்கு எவ்வளவு தூரம் இருக்கும்?'

யோசித்துப் பார்த்தான்.

குறைந்தது ஒரு கிலோ மீட்டர் தூரமாவது இருக்கும்போல் தோன்றியது. இருட்டில் வழியை அனுமானித்துக்கொண்டு - பெரிது பெரிதாய் மூச்சிரைத்து ஓடினான் பரிதி.

காரின் வேகம் பின்னால் அதிகரித்தது.

கொஞ்சம் தொலைவில் மண்பாதை கொண்டை ஊசி வளைவோடு திரும்புவது தெரிந்தது.

'அந்த வளைவைத் தாண்டினால் - மெயின்ரோடு பார்வைக்கு கிடைத்து விடும். பிறகு பயமில்லை... ஏதாவது ஒரு வீட்டில் கூட அடைக்கலம் கேட்டு புகுந்து கொள்ளலாம்.'

பரிதிதம் பிடித்து ஓட - கார் வேகம் பிடித்து அவனை துரத்தியது. சமீபித்தது.

அவன் அந்த மண்பாதையின் வளைவில் திரும்பியபோது -

எதிரே ஹெட்லைட் இல்லாமல் -

அந்த வேன் செங்கல் பாரத்துடன் பேய் வேகத்தோடு எதிர்ப்பட - சட்டென்று விலகி பாதையோரத்துக்கு தாவினான் பரிதி.

அவன் கீழே விழுந்து உருண்டு கொண்டிருக்கும்போதே -

வேனும் காரும் -

ஆக்ரோஷமாய் மோதிக்கொண்டன.

''ச்சட்டீர்...''

தீனமான அலறல்களோடு கார் நொறுங்கியது.

17

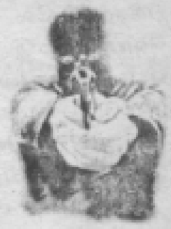

நன்றி

கைகாட்டி மரங்கள்
மழையிலும் வெயிலிலும் நனைந்து
காய்ந்தபடி அங்கேயே.

டெலிபோனில் தொடர்ந்தாள் இந்து.

''மிஸ்டர் சிவராஜ்! அந்த டைப்பிஸ்ட் பிலோமினாவோட வீட்டு அட்ரஸை ட்ரேஸ் அவுட் பண்ணி குடுக்க முடியாதா...?''

''கேஷியர் டேவிட்டுக்கு பிலோமினா வீட்டு அட்ரஸ் தெரியும். நான் அவனை காண்டாக்ட் பண்ணி - இன்னும் ரெண்டு நிமிஷத்துல மறுபடியும் உங்களுக்குப் போன் பண்றேன்...''

''ப்ளீஸ்...''

ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு - அருகேயிருந்த பிரம்பு நாற்காலியில் கலக்கமாய் உட்கார்ந்தாள் இந்து.

வயிற்றுக்குள் பயம் காரணமாய் ஒரு இம்சை.

'அது யாருடைய கார்...?'

'அவ்வளவு கலவரத்தில் அவர் யார் காரிலும் ஏறிவிட மாட்டாரே?'

'மதனகோபால் இந்தக் காரியத்தை பண்ணவில்லையென்றால்... வேறு யார்...?'

யோசனைகளோடு இரண்டு நிமிஷத்தை கரைத்திருந்தபோது -

டெலிபோன் துடித்தது.

எடுத்தாள்.

'கஷ்டப்பட்டு ஓடி மெயின்ரோட்டுக்குப் போய்விட்டால்போதும் ஆள் நடமாட்டம் இருக்கும். தப்பித்துக் கொள்ளலாம்.'

பின்னால் கார் என்ஜினின் இரைகிற சத்தம் கேட்டது. ஹெட்லைட் வெளிச்சத்தின் ஒளிச்சிதறல்கள் மண்ரோட்டின் ஓரங்களில் வளர்ந்திருந்த பார்த்தீனிய செடிகளின் மேல் விழுந்து நீண்டது.

'மெயின் ரோட்டுக்கு எவ்வளவு தூரம் இருக்கும்?'

யோசித்துப் பார்த்தான்.

குறைந்தது ஒரு கிலோ மீட்டர் தூரமாவது இருக்கும்போல் தோன்றியது. இருட்டில் வழியை அனுமானித்துக்கொண்டு - பெரிது பெரிதாய் மூச்சிரைத்து ஓடினான் பரிதி.

காரின் வேகம் பின்னால் அதிகரித்தது.

கொஞ்சம் தொலைவில் மண்பாதை கொண்டை ஊசி வளைவோடு திரும்புவது தெரிந்தது.

'அந்த வளைவைத் தாண்டினால் - மெயின்ரோடு பார்வைக்கு கிடைத்து விடும். பிறகு பயமில்லை... ஏதாவது ஒரு வீட்டில் கூட அடைக்கலம் கேட்டு புகுந்து கொள்ளலாம்.'

பரிதிதம் பிடித்து ஓட - கார் வேகம் பிடித்து அவனை துரத்தியது. சமீபித்தது.

அவன் அந்த மண்பாதையின் வளைவில் திரும்பியபோது -

எதிரே ஹெட்லைட் இல்லாமல் -

அந்த வேன் செங்கல் பாரத்துடன் பேய் வேகத்தோடு எதிர்ப்பட - சட்டென்று விலகி பாதையோரத்துக்கு தாவினான் பரிதி.

அவன் கீழே விழுந்து உருண்டு கொண்டிருக்கும்போதே -

வேனும் காரும் -

ஆக்ரோஷமாய் மோதிக்கொண்டன.

''ச்சட்டீர்...''

தீனமான அலறல்களோடு கார் நொறுங்கியது.

17

நன்றி

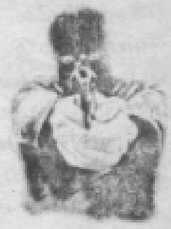

கைகாட்டி மரங்கள்
மழையிலும் வெயிலிலும் நனைந்து
காய்ந்தபடி அங்கேயே.

டெலிபோனில் தொடர்ந்தாள் இந்து.

''மிஸ்டர் சிவராஜ்! அந்த டைப்பிஸ்ட் பிலோமினாவோட வீட்டு அட்ரஸை ட்ரேஸ் அவுட் பண்ணி குடுக்க முடியாதா...?''

''கேஷியர் டேவிட்டுக்கு பிலோமினா வீட்டு அட்ரஸ் தெரியும். நான் அவனை காண்டாக்ட் பண்ணி - இன்னும் ரெண்டு நிமிஷத்துல மறுபடியும் உங்களுக்குப் போன் பண்றேன்...''

''ப்ளீஸ்...''

ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு - அருகேயிருந்த பிரம்பு நாற்காலியில் கலக்கமாய் உட்கார்ந்தாள் இந்து.

வயிற்றுக்குள் பயம் காரணமாய் ஒரு இம்சை.

'அது யாருடைய கார்...?'

'அவ்வளவு கலபத்தில் அவர் யார் காரிலும் ஏறிவிட மாட்டாரே?'

'மதனகோபால் இந்தக் காரியத்தை பண்ணவில்லையென்றால்... வேறு யார்...?'

யோசனைகளோடு இரண்டு நிமிஷத்தை கரைத்திருந்தபோது -

டெலிபோன் துடித்தது.

எடுத்தாள்.

மறுமுனையில் சிவராஜ் பேசினார்.

''சிஸ்டர்! பிலோமினாவோட அட்ரஸ் கிடைச்சுடுச்சு... நோட் பண்ணிக்கறீங்களா?'

''சொல்லுங்க...''

''நம்பர் தர்ட்டி ட்டூ, ஃபாதர் சேவியர் ஸ்ட்ரீட், பரிசுத்தம் லே - அவுட். வீட்டுக்கு முன்னாடி பெரிய வேப்பமரம் இருக்கும்... நான் என்னோட ஸ்கூட்டர்ல பிலோமினாவோட வீட்டுக்கு வந்துடறேன். நீங்க ஒரு ஆட்டோ பிடிச்சு வந்துடறீங்களா...?''

''ஆட்டோ வேண்டாம்... நான் என்னோட கைனடிக் ஹோண்டாவில் வந்துடறேன்...''

''அட்ரஸை கரெக்டா நோட் பண்ணிட்டீங்களா...?''

''பண்ணிட்டேன்...''

''சீக்கிரமா வாங்க... பிலோமினாகிட்ட பேசிட்டு அப்புறமா போலீஸுக்கு போவோம்...''

இந்து ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு - அணிந்திருந்த நைட்டியை உதறி வேறு சேலைக்கு மாறி - கைனடிக் சாவியோடு வெளியே வந்தாள்.

வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டபின் - கைனடிக் ஹோண்டாவின் ஸ்டாண்ட்டை விடுவித்து அதன் மேல் பரவினாள். ஸ்டார்ட்டரை அழுத்தியதும் - அது கனைத்து உயிர் பிடித்தது. விரட்டிக்கொண்டு தெருவுக்கு வந்தாள்.

தெரு நீளமாய் வெறிச்சிட்டது.

வேபர் விளக்குகள் மஞ்சள் தூவுகிற சைஸில் பிரகாசமாய் இருந்தது. பிளாட்பார இட்லிக்கடை அருகில் இரண்டு குடிகாரர்கள் இந்தியாவின் பொருளாதார நிலைமையைப் பற்றி கவலையோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பேக்கரி ஒன்று ட்யூப் லைட் வெளிச்சத்தில் உயிரோடு இருந்தது.

இந்து கைனடிக்கை அறுபதில் விரட்டினாள். தலை முடியை குளிர்காற்று அலம்பியது.

நஞ்சப்பா ரோட்டில் திரும்பினாள்.

ஆள் இல்லாமல் - வாகனம் இல்லாமல் - ரோடு

பாலைவனம்.

கைனடிக் பஞ்சுத் துணுக்காய் பறந்தது. இந்த வேகத்தில் அவள் என்றைக்குமே போனதில்லை.

ரோட்டின் பாதி தூரத்தை விழுங்கியிருந்த போது பின்னால் அந்த வாகன சத்தம் கேட்டது.

இந்து திரும்பிப்பார்த்தாள்,

ஜிப்ஸி மாருதி வேன் ஒன்று புயலாய் வந்து கொண்டிருந்தது.

18

சாதிப்பிரச்னை

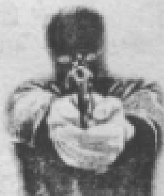

சிலரின் குளிர்க்கு
பலர் இங்கே விறகாகும்
சமுதாய நெருப்பு!

முல்லை நகர் எக்ஸ்டென்ஷனில் - அந்த இரவு நேர நிசப்தத்தை கீறிக்கொண்டு போலீஸ் ஜீப்களும் - ஒரு ஆம்புலன்ஸ் வேனும் ஊளையிட்டுக்கொண்டு வந்து - சிவப்பு விளக்குகள் சுழல நின்றது. ஒரு இன்ஸ்பெக்டரும், சப் - இன்ஸ்பெக்டரும், கான்ஸ்டபிள்களோடு கீழே இறங்கினார்கள்.

ஏற்கெனவே அங்கு வரவழைக்கப்பட்டிருந்த டாக்டர் எதிர்கொண்டார்.

''கார்ல வந்த நாலு பேருமே... ஸ்பாட் டெத்... ஆக்ஸிடெண்ட் எப்படி நடந்ததுங்கிறதைப் பார்த்த ஒரு விட்னஸ் இவர்தான்...'' - பக்கத்தில் நின்றிருந்த பரிதியை சுட்டிக்காட்டினார் டாக்டர்.

பரிதி முன்னால் வந்தான்.

இன்ஸ்பெக்டர் அவனை ஏறிட்டபடி கேட்டார்.

''உங்களை எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருக்கே...?''

''இருக்கலாம்... என் பேர் பரிதி... ஸ்டோரி ரைட்டர் இந்துவதனாவோட ஹஸ்பெண்ட்...''

அவர் மலர்ந்தார்.

''ஈஸிட்?'' - கை குலுக்கிவிட்டு கேட்டார்.

''இங்கே எப்படி நீங்க...?''

தான் கடத்தப்பட்ட விவரத்தை மெல்லிய குரலில் சொல்ல ஆரம்பித்தான். அவன் சொன்னதை இரண்டு நிமிஷநேரம் உன்னிப்பாய் செவிமடுத்த இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார்.

''மிஸஸ் இந்துவதனாவுக்கு நீங்க கடத்தப்பட்ட விபரம் தெரியுமா...?''

''தெரியாது...''

''மொதல்ல போன் பண்ணிச் சொல்லுங்க... ஜீப்ல மெயின் ரோட்டுக்கு போனா... பெட்ரோல் பங்க்ல டெலிபோன் இருக்கு. நீங்க பேசிட்டு வீங்க... தாங்க இந்த ஆக்ஸிடெண்ட் சம்பந்தமான சடங்குகளை... கவனிச்சுட்டு இருக்கோம்...''

''தேங்க்யூ ஸார்...''

பரிதி ஜீப்புக்கு தாவினான். டிரைவர் ஜீப்பைக் கிளப்பி ஒரு ட்யூப்லைட் மட்டும் எரிந்து கொண்டிருந்த பெட்ரோல் பங்க் வாசலில் நிறுத்தினார். பரிதி இறங்கி உள்ளே போனான். கேஷை எண்ணி தோல் பையில் திணித்துக்கொண்டிருந்த அந்த இளைஞன் - நிமிர்ந்தான்.

''என்ன ஸார்... பெட்ரோலா...? ஸ்டாக் இல்லையே!''

''பெட்ரோல் வேண்டாம். ஒரு போன் பண்ணனும்...''

''லோக்கல் கால்தானே...?''

''ஆமா...''

''பண்ணிக்குங்க...''

பரிதி டெலிபோனை நெருங்கி - ரிஸீவரை எடுத்து வீட்டு டெலிபோன் எண்களை டயலில் சுழற்றினான்.

மறுமுனையில் ரிங் போயிற்று.

ஒரு நிமிஷம்...

இரண்டு நிமிஷம்...

ரிஸீவரை எடுக்க ஆள் இல்லாமல் ரிங் போய்க்கொண்டே இருந்தது.

19

வாக்காளர்கள்

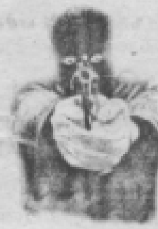

மழைக்கால குடைகள்
மழை நின்றால் மீண்டும்
மாட்டி வைப்பார் மூலையில்!

இந்துவதனா யோசிப்பதற்குள் - ஜிப்ஸி வேன் - ராட்சஸ வேகத்தோடு - கைனடிக் ஹோண்டாவைக் கடந்து - அவளுக்கு முன்பாய் பிரேக்கிட்டு நின்றது.

''த்த்த்ட்ட்ட்...''

கைனடிக் நிலை குலைந்து சாய - கீழே விழுந்த இந்துவதனாவை - வேனுக்குள்ளிருந்து குதித்த இரண்டு பேர் அள்ளினார்கள்.

''ஏ... ஏ... ஏய்!''

அவள் கத்த முகம் கர்ச்சிப்பால் பொத்தப்பட்டது.

திமிறினாள்.

வேனுக்குள் திணிக்கப்பட்டாள்.

''டே... டேய்... யார்ரா... நீங்க...?'' வீறிட்டு கத்திக்கொண்டிருக்கும்போதே வலது

தோள்பட்டையில் அந்த இஞ்செக்ஷன் மருந்து சுருக்கென்று பாய்ந்தது.

இந்துவுக்கு கண்கள் சொருகிக்கொண்டு போயிற்று. மயக்கம் தலையை வலது பக்கமாய் சாய்த்தது.

20

மரியாதை

காலத்தின் மிச்சம்
கடற்கரையில்
சிலைகளின் தலையில்
காகங்களின் எச்சம்!

பெட்ரோல் பங்கிலிருந்து திரும்பியது பரிதியை நான்கு பேரின் சடலங்களுக்கு மத்தியில் நின்றபடியே இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார்.

''உங்க மிஸஸ்கிட்டே பேசிட்டீங்களா...?''

''நோ ரிப்ளை இன்ஸ்பெக்டர்... ரிங் மட்டும் போயிட்டிருக்கு...''

''உங்களைப் பத்தி விசாரிக்க - அவங்க வெளியே போயிருக்கலாம்னு நினைக்கிறேன்... நீங்க ஜீப்பிலேயே வீட்டுக்கு புறப்பட்டுப் போய் வெயிட் பண்ணுங்களேன்...''

''நானும் அதைத்தான் நினைச்சேன்... வீட்டுச்சாவி என்கிட்டேயும் ஒண்ணு இருக்கு...''

''பிறகென்ன...! நீங்க புறப்படுங்க மிஸ்டர் பரிதி.''

''வீட்டுக்குப் போனதும் ஜீப்பை திருப்பி அனுப்பிச் சடறேன்... இந்த கேஸ் சம்பந்தமா நாளைக்கு காலையில ஸ்டேஷனுக்கு வந்து ஒரு ஸ்டேட்மெண்ட் குடுத்துடறேன்...''

''ஒரு நிமிஷம்...''

''எஸ்...''

''செத்துக் கிடக்கிற இந்த நாலுபேரில் குமாரலிங்கம் யாருங்கிறதை ஐடெண்டிஃபை பண்ணிட்டு போயிடுங்க...''

டார்ச் வெளிச்சத்தில் - ரத்தக் கசகசப்பில் உறைந்துபோன உடல்களை உற்றுப்பார்த்துவிட்டு - குமாரலிங்கத்தை அடையாளம் காட்டினான் பரிதி.

''தேங்க்யூ...! இனி நீங்க புறப்படலாம்...''

இன்ஸ்பெக்டர் தலையசைக்க - பரிதி ஜீப்புக்கு வந்தான்.

இருபது நிமிஷ பயணம்.

வீடு வந்ததும் - இறங்கிக்கொண்டு ஜீப்பை அனுப்பிவிட்டு - கேட்டைத் திறந்து கொண்டு வீட்டுக்குள் போனான்.

வாசல் கதவில் பூட்டு மின்னியது.

பேண்ட் பாக்கெட்டில் இருந்த சாவியை எடுத்து பூட்டுக்கு விடுதலை கொடுத்து - கதவைத் தள்ளி உள்ளே போனான். ஸ்விட்சைத் தேய்க்க - ட்யூப்லைட் வெளிச்சம் ஹாலுக்குள் நிரம்பியது.

'இந்து எங்கே போயிருப்பா...?'

'நான் வீட்டுக்கு திரும்பாததை என்கொயரி பண்ண பாங்க் மானேஜர் வீட்டுக்கு போயிருப்பாளோ...?'

'அவர்க்கு போன் செய்து பார்தால் தெரிகிறது...'

டெலிபோனை நெருங்கினான்.

ரிஸீவரைத் தொட்டபோது - டெலிபோன் டைரக்டரிக்கு கீழே அந்த துண்டு பேப்பர் தெரிந்தது.

எடுத்தான்.

அதில் இந்துவின் கையெழுத்தால் கிறுக்கப்பட்ட ஒரு டெலிபோன் நெம்பர். எண்ணைப் பார்த்ததுமே புரிந்தது.

'இது... இது...'சிவராஜ் டெலிபோன் நெம்பர்'

'இந்து நான் வீட்டுக்கு வராத காரணத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக சிவராஜை போனில் தொடர்பு கொள்வதற்காக - என் டயரியைப் பார்த்து இண்டக்ஸில் இருந்த சிவராஜின் டெலிபோன் நெம்பரை இந்த பேப்பரில் எழுதிக்கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும்...'

'சிவராஜைக் கேட்டால் விஷயம் தெரியும்.'

ரிஸீவரை எடுத்துக்கொண்டு - சிவராஜ் வீட்டுக்கு டயலைச் சுழற்றினான். சிவராஜின் மனைவி பேசினாள். பரிதியின் குரலைக் கேட்டதும் ஆச்சர்யப்பட்டாள்.

''என்னங்க... நீங்க எங்கே போயிருந்திங்க...?''

சுருக்கமாய் விஷயத்தைச் சொன்னான் பரிதி. பின்பு கேட்டான்.

''சிவராஜ் இப்ப எங்கே...?''

''பாங்க்கிலிருந்து நீங்க வெளியே வந்தப்ப ஒரு கார்ல உங்களை... யாரோ கூட்டிப் போனதை டைப்பிஸ்ட் பிலோமினா பார்த்திருக்கா. அந்தக் காரை பத்தின தகவல்களை தெரிஞ்சுக்கிறதுக்காக பிலோமினா வீட்டுக்கு புறப்பட்டு போனார். உங்க மனைவியையும் பிலோமினா வீட்டுக்கு வரச் சொல்லியிருந்தார்...''

''பிலோமினா வீட்டு அட்ரஸ் உங்களுக்குத் தெரியுமா!''

''தெரியும்...''

''சொல்றீங்களா...? நோட் பண்ணிக்கிறேன்...''

21

நாங்கள்

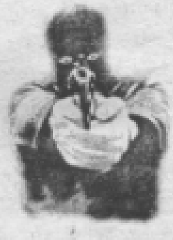

திரைச்சீலைப் பூக்களில்
மொய்க்கும் வண்ணத்துப்
பூச்சியாய்
நாங்கள். ஆம்! இந்தியர்கள்!

நடுநிசி.

குட் ஹெல்த் நர்சிங்ஹோம் வாசலில் அந்த பைக் வந்து நின்று என்ஜின் இயக்கத்தை நிறுத்திக்கொண்டது. அதிலிருந்து இறங்கிய நபர் - வாசல் படிக்கட்டுகளில் சோகமாய் உட்கார்ந்திருந்த நபர்களை நெருங்க அவர்கள்

எழுந்தார்கள்.

''அண்ணே! தலைவர்க்கு இப்போ எப்படியிருக்கு...''

''பரவாயில்லைன்னு டாக்டர் சொல்றார்...''

''நெஞ்சு நோவு மறுபடியும் வரலையே...?''

''வந்தது... அதைக் கட்டுப்படுத்தத்தான் ஊர் பூராவும் இருக்கிற மெடிக்கல் ஸ்டோர்லேல்லாம் அலைஞ்சு... இந்த மருந்தை வாங்கியாந்தேன்...'' சொல்லிக்கொண்டே அவன் உள்ளே போனான்.

ஸ்பெஷல் கேர் யூனிட்டின் அறைக்குள் நுழைந்தான். கட்டிலில் மதனகோபால் கண்களை மூடிப் படுத்திருந்தான். உள்ளே நுழைந்த ஆள் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக்கொண்டு - அவர்க்குப் பக்கத்தில் போய் ''தலைவரே!'' என்றான்.

மதனகோபால் பளிச்சென்று கண்களைத் திறந்தார். டாக்டரோ நர்ஸோ யாரும் பக்கத்தில் இல்லை என்பதைப் புரிந்துகொண்டு புன்னகைத்தார்.

''என்னாச்சு...?''

''நம்ம ஆட்கள் இந்துவை மடக்கிட்டாங்க...''

''குட்...! ரோட்ல யாரும் பார்த்துடலையே...?''

''அவளை வேன்ல தூக்கிப்போட்டது ஒரு ஈ காக்கைக்குகூட தெரியாது...''

''சரி, அடுத்த காரியத்தையும் முடிச்சுட சொல்லு...! ஏன்னா அவளோட புருஷன் காணாம போயிருந்திருக்கற இந்த நேரத்திலேயே... இவளையும் பழி தீர்த்துக்கணும். அப்பதான் நம்மை யாரும் சந்தேகப்பட மாட்டாங்க..''

''முடிச்சுடுவாங்க தலைவரே...''

''ஹார்ட் அட்டாக் வந்த மாதிரி... நான் நடிச்ச நடிப்பு எப்படி?''

''அற்புதம் தலைவரே! தொண்டர்களெல்லாம்... வீட்டுக்குக்கூட போகாமே ஆஸ்பத்திரி வாசல் படியிலேயே உட்கார்ந்து அழுதிட்டிருக்காங்க...''

''பேப்பர் காரங்களுக்கு நியூஸ் குடுத்துட்டியா...?''

''குடுத்துட்டேன் தலைவரே... நாளைக்கு காலையில எல்லா பேப்பர்லேயும் நியூஸ் வந்துடும்...''

''ஹெட்டிங் என்ன குடுத்திருக்கே...?''

''முன்னாள் எம்.எல்.ஏ. மதனகோபாலுக்கு திடீர் மாரடைப்பு.

ஆஸ்பத்திரியில் தீவிர சிகிச்சை.

'அபாயக் கட்டத்தை தாண்டுவாரா...? இன்று தெரியும்.''

மதனகோபால் புன்னகைத்தார்.

''குட்...! நம்ம ஆட்களுக்கு இன்னொருவாட்டி நல்லா இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் குடுத்துடு... இந்துவோட உயிர்க்கு எந்த ஆபத்தும் வரக்கூடாது. எழுதற அவ வலது கையை முடமாக்கி - வாய் பேசாதபடி பண்ணனும். அவ்வளவுதான். அவளை கற்பழிச்சுட்டாலோ கொன்னுட்டாலோ விவகாரம் பெரிசாயிடும்... எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் அவ எழுதக்கூடாது. எழுத முடியாதபடி அவளை முடக்கணும்... என்னோட சபதத்துல நான் ஜெயிக்கணும். அதே நேரத்துல... அவளை முடமாக்கின பழி - அவ புருஷனைக் கடத்திட்டு போனவங்க மேல விழணும். அவ்வளவுதான்...''

''உங்க எண்ணப்படியே எல்லாம் நடக்கும் தலைவரே... நீங்க மட்டும் ரெண்டு நாளைக்கு நெஞ்சு வலியால கஷ்டப்படற மாதிரி நடிச்சுடுங்க போதும்...''

''அதைப்பத்தி நீ கவலைப்படாதே...! ஒரு கணிசமான தொண்டர்கள் கூட்டம் ரெண்டு நாளைக்கு வாசற்படியிலேயே இருக்கிற மாதிரி நீ பார்த்துக்க...''

''சரி... தலைவரே...!''

கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டது.

டாக்டரும் நர்ஸும் உள்ளே நுழைந்தார்கள். டாக்டர் கடுகடுப்பாய் அந்தப் பேர்வழியைப் பார்த்தார்.

''மருந்தை வாங்கிட்டு என்னோட ரூமுக்குத்தானே உன்னை வரச்சொன்னேன். பேஷண்ட்கிட்டே உன்னை யார் போகச் சொன்னது?''

''ஸாரி டாக்டர்! தலைவரை பார்க்கணும் போல் இருந்தது. பார்த்துட்டு உங்க ரூமுக்கு வரலாம்னு

இருந்தேன்...''

''மருந்தை வாங்கிட்டியா...?''

''வாங்கிட்டேன்...''

''குடுத்துட்டு போ... இனிமே என்னோட அனுமதியில்லாமே பேஷண்ட்டை யாரும் பார்க்க வரக்கூடாது...''

''சரி டாக்டர்...''

மருந்தைக் கொடுத்துவிட்டு - அவன் வெளியே நழுவினான். டாக்டர், மதனகோபாலிடம் குனிந்தார்,

''இப்ப வலி எப்படியிருக்கு...?''

''கொஞ்சம் குறைஞ்சிருக்கு டாக்டர்...''

'உங்க ஈ.சி.ஜி ரிப்போர்ட் பார்த்தேன். நார்மலா இருக்கு மிஸ்டர் மதனகோபால். பி.பி.கூட இல்லை...''

''பின்னே ஏன் டாக்டர் அந்த சிவியர் ஹார்ட் பெயின்?''

''அதான் எனக்கும் புரியலை... எதுக்கும் ஒரு கார்டியாலாஜிஸ்ட்டை கன்சல்ட் பண்ணிக்கலாம்னு இருக்கேன்...''

நர்ஸ் இஞ்செக்ஷன் மருந்தை ஸிரிஞ்சில் ஏற்றி டாக்டரிடம் நீட்ட - அவர் அதை வாங்கிக்கொண்டு மதனகோபாலின் இடது புஜத்தைப் பற்றினார்.

22

இன்றைய கல்வி

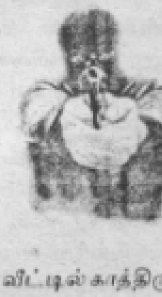

முதுகில் புத்தகக் கட்டுக்கள்
மூளையில் திணிக்கும்
பாடத்திட்டங்கள்
முதுமையடைந்த மழலைகள்!

டைப்பிஸ்ட் பிலோமினாவின் வீட்டில் காத்திருந்த சிவராஜ், ஆட்டோவில் வந்து இறங்கும் பரிதியைப்

பார்த்ததும் ஆச்சரியமானான்.

''டேய் பாவி! எங்கடா போயிருந்தே... உன்னைக் காணோம்ன்னுட்டுதானே உன்னோட மிஸஸ் எனக்கு போன் பண்ணியிருந்தாங்க...''

''எல்லாத்தையும் விபரமா சொல்றேன்... இப்ப இந்து எங்கே?''

''அவங்களுக்காகத்தானே... நான் வெயிட் பண்ணிட்டிருக்கேன்... அரைமணி நேரத்துக்கு முந்தியே... உன் வீட்டுக்கு போன் பண்ணி மிஸஸ் இந்துவை இங்கே பிலோமினா வீட்டுக்கு வரச் சொல்லியிருந்தேன்...''

''அரை மணி நேரத்துக்கு முந்தி புறப்பட்டவ இன்னுமா இங்கு வந்து சேரலை...?''

''அதான் எனக்கும் ஆச்சர்யமாயிருக்கு... நீ வீட்லருந்து இங்கே எந்த ரூட் வழியா வந்தே...?''

''அண்டர் பிரிட்ஜ் வழியா...?''

''நஞ்சப்பா ரோடு பக்கம் வரலையா...?''

''இல்லை...''

''சரி... என் ஸ்கூட்டர்ல ஏறு... அந்த வழியாப் போய்ப் பார்ப்போம்... ஒரு வேளை உன்னோட மிஸஸ் வந்த கைனடிக் ரிப்பேராகி வழியில் நின்னிருக்கலாம்...''

''சரி... கிளம்பு...''

பிலோமினாவிடம் சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பினார்கள். ஸ்கூட்டரில் போகும்போதே - தான் கடத்தப்பட்ட விவகாரத்தையும் - அதற்குப்பின் நடந்த சம்பவங்களையும் சொன்னான் பரிதி. சிவராஜ் பயந்தான்.

''என்னடா இது...? கதை எழுதினா... இவ்வளவு பிரச்னை வருமா?''

''வந்துடுச்சே...!''

ஸ்கூட்டர் நஞ்சப்பா ரோட்டில் திரும்பியது.

ரோட்டின் மையத்தில் நான்கைந்து பேர் நின்றிருக்க நடுவே - கைனடிக் ஹோண்டா ஒருக்களித்து

விழுந்திருந்தது. ஸ்கூட்டரை அருகே கொண்டுபோய் நிறுத்தி பதைபதைப்புடன் இறங்கினார்கள். பரிதி கத்தினான்.

''சிவா! இது... இந்துவோட கைனடிக்தான்...''

''என்னய்யா ஆச்சு...? இந்த ஸ்கூட்டர்ல வந்த பொண்ணு எங்கே?''

ஒட்டுக் கம்பளியைப் போர்த்திக்கொண்டிருந்த அந்த பிச்சைக்காரன் முன்னால் வந்தான். ''அய்யா...! நான் அந்த ஷட்டர்க்கு ஓரமா படுத்திட்டிருந்தேன். ஒரு வேன் திடீர்ன்னு இந்த ஸ்கூட்டர்க்கு முன்னாடி வந்து நின்னு - அந்தப் ,பொண்ணை தூக்கி போட்டுக்கிட்டு போயிட்டாங்க...''

''யா... யாரு... அவங்க...?''

23

சோம்பல்

கட்டிலில் நான்
சுவரில் ஒட்டடை,
நாளையாவது
எழ முடிந்தால்
சுத்தமாக்கலாம்!

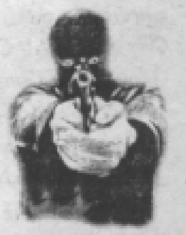

இந்துவுக்கு நினைவு திரும்பியபோது - தன்னுடைய கண்கள் ஒரு துணியால் கட்டப்பட்டிருப்பதையும் - கைகளை இரண்டு பக்கமும் விரித்து கட்டப்பட்டிருப்பதையும் உணர்ந்தாள்.

மெல்ல உடம்பை அசைத்தாள்.

தலைமாட்டில் ஒரு குரல் கரகரத்தது.

''எழுந்தாள அம்மணிக்கு மயக்கம் தெளிஞ்சிடுச்சு -

மண்டகப்படியை நிறைவேற்றிட வேண்டியதுதான்... கிரண்! அந்த தடியைக் கொண்டா..."

"பேர் சொல்லிக் கூப்பிடாதே... அது காதுல விழுந்துடப் போவுது..."

"இன்னும் மயக்கம் தெரியலை..."

"எதுக்கு வம்பு...! மௌனமாவே காரியத்தை முடிப்போம்."

இந்துவுக்கு அந்த மயக்கமான நிலைமையிலும் திக்கென்று இருந்தது. 'இவர்கள் என்ன செய்யப் போகிறார்கள்...?'

யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே கட்டப்பட்டிருந்த வலது கையின் மேல் - அந்த இரும்புத்தடி இடிமாதிரி இறங்கியது.

"ம்... ம்... மா... ஆ... ஆ..."

கை எலும்பு நொறுங்கி ரத்தம் சிதற - இந்து துடித்தாள். அடித்தவன் சிரித்தான். "இந்தக் கை எழுதறதுக்கு மட்டுமில்லை... எதுக்குமே பிரயோஜனப்படக்கூடாது... கை இல்லேன்னாக்கூட வாய்ல டிக்டேட் பண்ணி யாரையாவது எழுதச் சொன்னாலும் சொல்லிடுவே! அதனாலே இனிமே நீ பேசவே முடியாதபடி..."

சொல்லிக்கொண்டே அவளுடைய கழுத்தில் பிசுபிசுப்பாய் கையை வைத்தான். தலையை சாய்த்து அழுத்தி பிடித்துக்கொண்டான்.

"நான் வர்மம் வெச்சா, அதை எந்தக் கொம்பனாலும் எடுக்க முடியாது... இனி நீ அடுத்த ஜென்மத்தில்தான் பேசலாம்..."

இந்துவின் தலையை சாய்த்து பிடித்து - பெருவிரலால் அதை அழுத்தி நசுக்கிக்கொண்டு - தன் வலது கையை ஒரு வெட்டுக்கத்தி மாதிரி உயர்த்தி - சட்டென்று நரம்பில் இறக்கினான்.

இந்துவின் உடல் சற்று உதறிக்கொண்டது.

'ஹக்...' - என்று ஒரு சத்தம்.

உடைந்த வலது கையில் ரத்தம் பெருக -

கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் -

நினைவிழந்தாள்.

"கிரண்!"

"காரியம் சுத்தம்... இவளை வேன்ல கொண்டுபோய் - அவ வீட்டு வாசலிலேயே போட்டுட்டு - ஹாஸ்பிடலுக்கு போய் தலைவரைப் பார்த்து சொல்லிடு. வாரம் பத்து நாளைக்கு நான் ஆந்திரா பக்கம் போய்ட்டு நிதானமா வந்து அமௌண்ட்டை செட்டில் பண்ணிக்கிறேன்."

"சரி..."

இந்துவை ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட தூக்கினார்கள்.

24

முயற்சி

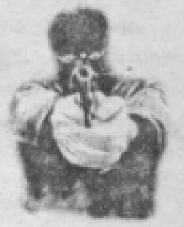

அருவி நீர்
பாறையில் மோதி மோதி
சிதறியது பாறை!

போலியாக நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டு துடிக்க ஆரம்பித்தார் மதனகோபால்.

'ஹா! தாங்க முடியலையே...! அய்யோ நான் செத்துடுவேன்...' திக்கித் திணறும் குரலில் - சிரமமாய் கத்திய அவரைப் பார்த்து பயந்துபோன நர்ஸ் ஓடிப்போய் தூங்கிக்கொண்டிருந்த ஹவுஸ் சர்ஜனை கூட்டிக்கொண்டு வந்தாள்.

அவர் சோதித்தார்.

அவர்க்கு அந்த வலி பிடிபடவில்லை.

''டாக்...டர்! என்னோட ஹார்ட்டை ஏதோ ஒரு வலி இறுக்கி பிடிக்குது... எ... என்னால... மூ... மூச்சு விட முடியலை... ஏதாவது... ப... பண்ணுங்க... டாக்டர்''

டாக்டர் விதிர்விதிர்த்துப் போய் நர்ஸைப் பார்த்தார்.

''சிஸ்டர்! அந்த ப்ரிப்லேட்டரை கொண்டுட்டு வா...''

அவள் ஓடினாள்.

ஹார்ட் அட்டாக் வரும் சமயங்களில் உபயோகப்படுத்தக்கூடிய கார்டியாக் மானிட்டரை கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு தயங்கினாள்.

''டா...டாக்டர்...''

''என்ன...?''

''பெரிய டாக்டரை கன்சல்ட் பண்ணிகிட்டு... இந்த ப்ரிப்லேட்டரை யூஸ் பண்ணலாமே...''

''அவரை கன்சல்ட் பண்ணிட்டிருக்க இது நேரமில்லை...! மனுஷன் வலியாலே துடிக்கிறார்... எந்த நிமிஷமும் ஹார்ட் ஸ்ட்ரக் ஆகலாம்... இதை உபயோகப்படுத்தறதை தவிர வேறு வழியில்லை...''

''டா...க்...டர்... வந்து...''

''எனக்கு அட்வைஸ் பண்ணாதே... பேஷண்ட் தலைமாட்டில் போய் நில்லு... தலையை அசையாமே பிடிச்சுக்க...''

நர்ஸ் தயக்கமாய் நடந்து தலைமாட்டுக்கு போனாள்.

ஹவுஸ் சர்ஜன் கார்டியாக் மானியேட்டரை - மதனகோபாலின் ஹார்ட் பாகத்தில் பொருத்தினார். பட்டனைத் தட்டி இயக்கினார்.

(கார்டியாக் மானியேட்டர் எனப்படுகிற ப்ரிப்லேட்டர்... ஹார்ட் அட்டாக் ஏற்பட்டு ஹார்ட் நின்றுபோய் விடுகிற அபாயகரமான காலங்களில் - அதை நோயாளியின் இருதயத்தோடு பொருத்தி - மின்சார ஷாக் கொடுத்து - ஹார்ட்டை மசாஜ் செய்து

மறுபடியும் இயக்க வைக்கக்கூடிய ஒரு சாதனம். ஹார்ட் ஆரோக்கியமாய் இருக்கிற நபர்க்கு இதை உபயோகப்படுத்தினால் - இதயம் அதிர்ச்சியால் தாக்கப்பட்டு - நபர் மரணமடைவது நிச்சயம்)

மானியேட்டர் இயங்க ஆரம்பித்தது.

''ர்ர்ர்ர்...''

25

தியாகம்

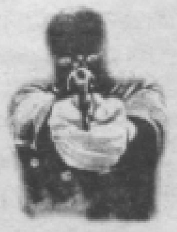

வெய்யிலில் காய்ந்து கொண்டே தண்ணீர் குடங்களோடு நிற்கும் தென்னைமரம்.

மறுநாள் காலை ஆறுமணி.

வலது கையில் பெரிய பாண்டேஜ் கட்டோடு - கட்டிலுக்கு சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்தாள் இந்து. அருகே பரிதி, சிவராஜ், ஒரு உயர்தர போலீஸ் அதிகாரி, பத்திரிகை நிருபர்கள்.

போலீஸ் அதிகாரி பரிதியிடம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

''உங்க ஒய்ஃபை வீட்டு வாசல்ல கொண்டு வந்து போட்டுட்டு போனவங்க யாராயிருக்க முடியும்ன்னு நினைக்கறீங்க...?''

''தெரியலை ஸார்... 'கிரண்'ங்கிற பேரை மட்டும் இந்து எழுதிக் காட்டினா! இந்து இடது கை பழக்கம் உள்ளவள்... இடது கையில்தான் கதை எழுதுவாங்கிற விஷயம் அவங்களுக்கு தெரியாமபோனது ஒரு சின்ன அதிர்ஷ்டம்...''

''உங்க மனைவியை வாசல்ல பார்த்தப்ப மணி

எவ்வளவு இருக்கும்...?'

''விடிகாலை மூணு மணி...''

''உங்களை கடத்திட்டு போன... குமாரலிங்கம் கும்பல்தான்... உங்க மனைவிக்கும் இந்த முடிவை குடுத்திருக்காங்கன்னு நினைக்கிறேன்... மிஸஸ் இந்து, மதனகோபாலை சந்தேகப்படறதா பேப்பர்ல எழுதிக் காட்டினாங்க... ஆனா அவர் முந்தின ராத்திரி எட்டு மணிக்கு ஹார்ட் அட்டாக்ல விழுந்து - ஹாஸ்பிடல்ல அட்மிட்டாகி - ட்ரீட்மெண்ட் குடுத்தும் பலனில்லாமே மிட்நைட் ரெண்டு மணிக்கு இறந்துட்டார். உண்மையான குற்றவாளிகள் யாராயிருந்தாலும் சரி அட் எனிகாஸ்ட்... இன்னும் ஒரு வாரத்துக்குள்ளே கண்டுபிடிச்சுடுவோம்...''

டாக்டர் உள்ளே வந்தார்.

கையில் சில மருத்துவ ரிப்போர்ட்ஸ்.

அதிகாரி கேட்டார்.

''மிஸஸ் இந்துவோட ரிப்போர்ட்ஸ் என்ன சொல்லுது டாக்டர்...?''

அவர் புன்னகைத்தார்.

''பயப்படுகிற மாதிரி எதுவும் இல்லை. வலது கை எலும்பு மோசமான முறையில் உடைஞ்சிருந்தாலும்... அதை ஆறுமாச காலத்தில் சரி பண்ண முடியும்... கழுத்து நரம்பை சரி பண்ணஒரு வருஷம் பிடிக்கலாம்... ஸ்பீச் தெரபி மூலம் அவங்களை குணப்படுத்த முடியும்... இது நான் ஆறுதலுக்காக சொல்ற வார்த்தையில்லை... சத்தியமான வார்த்தை...''

பரிதி கண்களில் நீரோடு - டாக்டரின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டான். ''தேங்க்யூ டாக்டர்...''

பத்திரிகை நிருபர்கள் இந்துவை சூழ்ந்தார்கள்.

''மேடம்! உங்ககிட்டே ரெண்டே ரெண்டு கேள்வி...''

அவள் தலையசைத்தாள். இடது கையால்

பேப்பர் பேடையும் பேனாவையும் எடுத்துக் கொண்டாள்.

''நடந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி என்ன நினைக்கறீங்க...?''

இந்து எழுதிக் காட்டினாள்.

''உலகிலேயே மிகவும் கோழைத்தனமான செயல்... ஒரு பேனாவை நொறுக்க பீரங்கிப்படை தேவைப்பட்டிருக்கிறது...''

''உங்கள் எழுத்து வாழ்க்கை தொடருமா?''

எழுதினாள்.

''நிச்சயம் தொடரும். நான் எழுத்துப் பணியை தொடரவேண்டும் என்பதற்காகத்தான்... நான் எழுதுகிற கையை விட்டுவிட்டு - எழுதாத கையை முடமாக்கியிருக்கிறார்கள். என் எழுத்துப் பணிக்கு அவர்களே கொடுத்த அங்கீகாரம் இது...''

நிருபர்கள் விடைபெற்று போனதும் -

தன் அருகில் இருந்த கணவனுக்கு பேடில் எழுதிக்காட்டினாள் இந்து.

'மதனகோபாலின் மறுபக்கம்' - தொடர்கதையின் மூன்றாவது அத்தியாயத்தை எழுதவேண்டும். பேனாவுக்கு இங்க் ஊற்றிக் கொடுங்கள்...'

அவனிடமிருந்து பேனாவை பரிதி கண்ணீரோடு வாங்கிக்கொண்டான்.

(முற்றும்)